

จากทนายทผู้เขียน

เสนีย์ บุชปะเกศ ประพันธ์นวนิยายเรื่อง *ตะวันยอแสง* ไว้ประมาณ ปี ๒๕๐๐ – ๒๕๐๓ และด้วยความคลาสสิก นวนิยายเรื่องนี้จึงถูกนำมาสร้างทั้งภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ต่อเนื่องเรื่อยมาแล้วหลายครั้ง

ตราบไต่ที่มนุษย์ยังจำเป็นต้องมีความหวังในการดำเนินชีวิต ต้องมีแรงจูงใจให้มุ่งมั่นทำความดี ไม่ละทิ้งความฝัน และตราบไต่ที่สัจธรรมการ ‘ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว’ ยังดำรงคงอยู่

หลายคนอาจประมาทนวนิยายเรื่องนี้ว่าเป็นเรื่องเมลโลดราม่า (น้ำเน่า) ธรรมดาทั่วไป เขาเหล่านั้นคงลืมย้อนดูชีวิตประจำวันของคนในสังคมหรือแม้แต่ของตัวเอง

ชีวิตจริงของมนุษย์น้ำเน่า ละเทะ เหลือเชื่อกว่านวนิยายหลายร้อยเท่า หากผู้ประพันธ์ยังมีชีวิตอยู่ถึงวันนี้ ท่านคงภาคภูมิใจกับนวนิยายหลายเรื่องของท่าน ที่ยังเป็นที่ยืนชอบของวัยรุ่นในยุคเฟซบุ๊กและทวิตเตอร์ และยังคงสร้างความบันเทิงให้กับผู้คนข้ามยุคข้ามสมัย

ขอขอบคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่เปิดรับผลงานของนักประพันธ์ท่านนี้ไว้ เป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับความบันเทิงในยุคดิจิทัล

ศททาสต์ บุชปะเกศ

เกี่ยวกับนวนิยาย

ตะวันยอแสง เป็นบทประพันธ์ของ **เสนีย์ บุษปะเกศ** สร้างเป็นภาพยนตร์ครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ นำแสดงโดย **ชนะ ศรีอุบล, รัชณี จันทรังษี, สุพรรณ บูรณะพิมพ์, ประภาพรรณ นาคทอง** ฉายครั้งแรกเมื่อ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๐๕ ที่ **ศาลาเฉลิมกรุง**

นวนิยายเรื่องนี้ถูกนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์มาแล้ว ๓ ครั้ง ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ และในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ กำกับโดย **สุประวัตติ ปัทมสูต** ครั้งแรกสร้างโดย **สุทธิจิตร วีระเดชกำแหง** นำแสดงโดย **ดวงใจ หทัยกาญจน์, สมภาพ เบญจาทิกุล, รัชณี จันทรังษี, อดุลย์ ดุลยรัตน์** และครั้งที่ ๒ สร้างโดย **ทีวีซีน** บทโทรทัศน์โดย **เอกลิขิต** นำแสดงโดย **ซอนย่า คูลิ่ง** และ **ศรัณยู วงษ์กระจ่าง**

ครั้งที่ ๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบก ช่อง ๗ สร้างโดยบริษัท **ดีต้า วิดีโอ โปรดักชั่น จำกัด** บทโทรทัศน์โดย **คทาหัสต์ บุษปะเกศ / สิริรัตน์ จีรนุช** ควบคุมบทโทรทัศน์โดย **นันทวรรณ รุ่งวงศ์พาณิชย์ / คทาหัสต์ บุษปะเกศ** กำกับการแสดงโดย **จรรยา ธรรมศิลป์** เป็นการพบกันอีกครั้งของ **วีรภาพ สุภาพไพบูลย์** และ **เขมฉวี จามิกรณ์**

ครั้งที่ ๔ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสี ช่อง ๓ สร้างโดย **บริษัท มหานิยมชมชอบ จำกัด** ควบคุมการดำเนินงานโดย **สินจัย เปล่งพานิช** บทโทรทัศน์โดย **คทาหัสต์ บุษปะเกศ** กำกับการแสดงโดย **โชติรัตน์ รักเริ่มวงศ์** นำแสดงโดย **ณัฐวุฒิ สกิดใจ, พิจักขณา วงศารัตนศิลป์, อรรณพ ทองบริสุทธิ์, วชิรวิษณุ ไพบูลย์กุลวงศ์, อริสรา ทองบริสุทธิ์, รฐา โพธิ์งาม, ฉัตรชัย เปล่งพานิช, อาภาศิริ นิตินัน**

เกี่ยวกับผู้เขียน

เสนีย์ บุซปะเกศ นักเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายที่มีชื่อเสียง อีกทั้งยังเป็นนักจัดรายการวิทยุ ผู้สร้างละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และนักเขียนบทด้วย **เสนีย์ บุซปะเกศ** เกิดที่ตำบลวรจักร กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๔๖๖ เป็นบุตรคนโตของ **ขุนประมวลกลสิภูมิ** กับ **นางประทิน บุซปะเกศ** เรียนจบชั้นมัธยม ๖ จาก **โรงเรียนวัดไตรมิตรวิทยาราม** รัชการกรมที่ดินและกรมศุลกากรแห่งละหนึ่งปี แล้วจึงออกจากราชการ

จากนั้นก็เข้าทำงานในวงการหนังสือพิมพ์ มีผลงานเขียนตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ เช่น บางกอกรายวัน บางกอกรายลับดาห์ สยามนิกร สยามสมัย สกุลไทย สกุลไชย รัตนโกสินทร์ เริงรมย์ แล้วหันไปเป็นนักจัดรายการวิทยุ นำข่าวจากหนังสือพิมพ์มาอ่านออกอากาศทางวิทยุ รายการตอบคำถามไขปัญหาชีวิตและความรัก ชื่อรายการ 'สี่มุมบ้าน' ออกอากาศทางสถานีวิทยุทหารอากาศ ทุงมหาเมฆ ต่อมาย้ายไปออกอากาศทางสถานีวิทยุกองปราบเสียงสามยอด ชื่อรายการ 'สี่มุมเมือง' และทำละครวิทยุร่วมกับภรรยา คือ **รัชณี จันทรังษี** ที่มีชื่อเสียงคือเรื่อง **ตะวันยอแสง**

เสนีย์ บุซปะเกศ มีผลงานเขียนเรื่องสั้นประมาณ ๑,๐๐๐ เรื่อง มีนวนิยายที่มีชื่อเสียง เช่น **เพลิงโลกันต์, สวรรค์หาย, สาปสวรรค์, ตะวันยอแสง, รุ่งทิพย์, ล้างแผ่นดิน, ทรชนคนดี, คมแฝก, ฟ้าเพียงดิน**

เสนีย์ บุซปะเกศ ยังมีผลงานช่วยเหลือสังคม เป็นหัวหน้าชมรม 'ไทยช่วยไทย' เพื่อช่วยเหลือประชาชนและทหารตำรวจตามชายแดน และเป็นนายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย คนที่ ๔ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๙ – ๒๕๒๐ เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๒๐ ขณะอายุ ๕๓ ปี

๑

“พี่ตะวันฮะ”

เสียงนั้นมาพร้อม ๆ กับร่างร่างหนึ่งของเด็กผู้ชายวัยสิบขวบ ซึ่งมีท่าทะมัดทะแมงบอกถึงความชนเป็นเซียน เขาโดดลงมาที่หัวเรือกระแซง ซึ่งขณะนั้นเด็กหญิงวัยรุ่นนั่งทอดอารมณ์อยู่อย่างสบาย

“พี่ตะวันฮะ โอย...เหนื่อย”

เด็กหญิงเจ้าของนามตะวันหันขวับมาทางเด็กชายจอมชนคนนั้นทันที เจ็มือขึ้นทำท่าเหมือนจะล่อให้ลักจาดสองจาด แต่แล้วก็ต้องชะงักไปเมื่อเด็กชายคนนั้นทำหน้าที่ทะเล้น

“อะไรกัน เอี้ยง กระโดดลงเรือยังชี้เรือแพพังหมดซี”

เจ้าเอี้ยงฟันหลอหัวเราะจนเห็นเหงื่อ หน้ายังคงทะเล้นก่อนที่จะตอบว่า

“พี่ตะวันพูดยังกะว่าเรือกระแซงเป็นไม้ฉำฉายังงั้นแหละ แหม...เหนื่อย”

เด็กเจ้าของนามตะวันเบิกตาโพลง เมื่อมองเห็นว่าใบหน้าของเจ้าเอี้ยงผิดปกติ นัยน์ตาอีกข้างหนึ่งนั้นดำจนเกินควร มองดูแล้วเหมือนเข้าขนมครกซึ่งเพิ่งจะยกออกจากเตาใหม่ ๆ

“เอี้ยง! นั่นทำไมตะเกียงปิดมาข้างหนึ่งล่ะ”

“ฮิ ๆ” เสียงนั้นยังคงทะเล้นอยู่ “ตะเกียงไม่ได้ปิดหรอก พี่ นัยน์ตาฉันมันปิดเอง”

เด็กตะวันจ้องหน้าอย่างสงสัย พร้อมกับถามขึ้นว่า “ไปทำอะไรมาล่ะ เอี้ยง”

เข้าขนมครกซึ่งไปผูกอยู่ที่ตาของเอี้ยงกะพริบถี่ ๆ

“พี่ตะวันอย่าเรียกเอี้ยงว่าคนเก่งได้มั๊ย เรียกเอี้ยงว่าคนเก่งที่ไรเป็นเจ็บ

ตัวทุกที”

“อ้าว...ทำไมยังงั้นล่ะ”

“ก็เอี้ยงอยากเป็นคนเก่งของพี่ตะวันยังงัยล่ะ ตามันถึงได้ปิดยั้ง”

ตะวันเอื้อมมือไปคลำที่ตาของเอี้ยง พร้อมกับพินิจดูความขอกซำที่เกิดขึ้นนั้น

“โถ...มันบวมจนปูดออกอย่างนี้ เอี้ยงยังไม่ได้บอกพี่เลยว่เอี้ยงไปทำอะไรมา”

“คือยั้ง พี่” เจ้าเอี้ยงเด็กซึ่งมีทีท่าหลายอย่างบอกถึงความซนความปราดเปรียวเอื่อยขึ้น แต่ยังไม่ทันที่จะกล่าวต่อไปว่คือยั้งงั้นมันเป็นยั้งงัยเสียงปูด ๆ ๆ ก็ดังมาจากเรือกาแพซึ่งพายผ่านเรือกระแจะที่จอดลอยลำอยู่

เจ้าเอี้ยงมองพลางทำปากจู๊จ๊ะ

“แหม...ได้ขนมปอเป็ยะหรือซำร้อนกินแก้เจ็บตาเสียหน่อยก็เรียนนะซี พี่ตะวัน เรือกาแพมันมา เห็นหรือเปล่า”

ตะวันหรือเด็กที่เจ้าเอี้ยงยกให้เป็นผู้รู้ทันในความคิดของเจ้าเอี้ยงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แล้วก็เปรยขึ้นว่ “เห็นแล้ว มันมากี่ช่างมันปะไรเล่า บอกมาก่อน นัยน์ตาไปถูกอะไรมา”

เจ้าเอี้ยงยกนิ้วขึ้นกัดปาก แต่นัยน์ตาไหล่มองไปที่ชายคลอง เพราะนอกจากเรือกาแพที่จะล่องผ่านไปแล้ว ยังมีเรือมาดอีกลำหนึ่งล่องตามหลังมา ซึ่งเรือลำนั้นดูปราดเดียวเจ้าเอี้ยงก็รู้ว่ามันช่างโอซำรสเสียนี่กระไร คนที่พายท้ายเรือมองดูเจ้าเอี้ยงอย่างมีความหมายบาดลูกตาเจ้าเอี้ยงยั้งงัย

“คือยั้ง พี่ตะวัน” เจ้าเอี้ยงคือยั้งงัยอีกครั้งหนึ่ง ยังไม่ทันจะพูดต่อเสียงระฆังร่ำว่ ๆ มาจากเรือมาดลำนั้น

“แนะ พี่ ของที่พี่ชอบมาแล้ว มะดันดอง ฝรั่งดอง สับปะรด มะยม... เรียกมัย พี่ มะกอกก็มี เรียกมัย พี่”

ตะวันอมยิ้มก่อนจะตอบว่ “วันนี้พี่ไม่กิน”

เจ้าเอี้ยงทำตาละห้อย จนดูเข้าขนมครกลิกเข้าไปโบ้ทีเดียว

“ว่...แล้วกัน ทำไมมาหยุดกินวันที่เอี้ยงตาเจ็บเล่า พี่”

ตะวันยกมือไปลูบหัวเจ้าเอี้ยงเหมือนจะปลอบใจ

“เอาเถอะ...เล่ามาก่อนเถอะ ว่เอี้ยงไปทำอะไรมา แล้วประเด็ยพี่

“ตะวันจะเลี้ยงขนมหวาน”

“แหม...อร่อย” เจ้าเอี้ยงเปรยทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้ว่าขนมอะไรที่ตัวจะถูกเลี้ยง

“เอี้ยงรู้แล้วหรือว่าขนมที่ที่ตะวันจะเลี้ยงนะ ขนมอะไร”

“เปล่า” เจ้าเอี้ยงตอบปฏิเสธ “เอี้ยงไม่ได้หมายถึงขนม เอี้ยงหมายถึงตัวเอี้ยง ขอร่อยต่อยสะบัด ชัดจนมือหงิกมืองอ”

ตะวันหัวเราะคิก เมื่อเห็นตลกเอี้ยงทำทำเช่นนั้น

“อะไร พี่ไม่รู้เรื่อง”

“เอี้ยงกำลังจะเล่าให้พี่ตะวันฟังว่า ทำไมนัยน์ตาของเอี้ยงถึงได้ปิดไปข้างหนึ่ง มันถูกหมัดนี้ พี่ ถ้าไม่ปิดก็ไม่ใช่นัยน์ตาแล้ว”

“อะ ๆ ไปถูกหมัดใครมาเล่า” ถามพร้อมกับหัวเราะ

“หมัดเจ้าโตงศิษย์สมภาร” เจ้าเอี้ยงว่าแล้วก็กล่าวต่อไป “คือยังจี้ พี่...”

เจ้าเอี้ยงชะงักยกมือเกาหัวยิก ๆ เมื่อเสียงปูด ๆ ดังมาจากเรือกาแพอีกลำหนึ่ง

“ประเดี๋ยวไม่เล่าเลย พอเอี้ยงคือยังจี้ที่ไร ถ้าไม่เจ๊กช่องแฉ่ง ก็เรือกาแพเออ...ไปเสียได้ดี” แล้วก็ถามตะวัน “ขนมอะไรที่พี่เก็บเอาไว้ให้เอี้ยง”

“ซาลาเปายังไงล่ะ”

พอได้ยินซาลาเปา เจ้าเอี้ยงก็เล่าอย่างน้ำไหลไฟดับทันที

“เอี้ยงไปเตะลูกหนังที่ลานวัดกับเจ้าโตง เตะไปเตะมาแข่งเกิดไปพาดกันเข้า...” เล่าพลาถออกทำออกทางไปด้วย เหมือนจะกลัวผู้ฟังไม่เข้าใจ

“เอี้ยงเลยโมโหบอกเจ้าโตงว่า มาพาดแข่งกันคนละที่ก่อนเตะลูกหนังดีกว่า เจ้าโตงมันตกลงยืนให้เอี้ยงพาดแข่ง ก็เลยพาดมันก่อน แต่พอถึงตามันมันไม่พาดแข่งเอี้ยงหรือก โพล่เอาหมัดมายัดถึงกระบอกตาซ้ายมันก็ปิดนะสิ พี่”

“แล้วโกรธกันหรือเปล่าล่ะ” ผู้ฟังซัก

“เรื่องอะไรจะโกรธกัน เรื่องขี้ผง พี่ตะวัน...ไหนล่ะ” ว่าแล้วเจ้าเอี้ยงก็แบมือ

ร่างของเด็กหญิงเดินหายเข้าไปข้างในเรือกระแชง และกลับออกมาอีกครั้งหนึ่ง พร้อมด้วยซาลาเปาของโปรดเจ้าเอี้ยง

“เอ้า เอาไป พี่เก็บเอาไว้ให้ตั้งนานแล้ว”

เป็นที่รู้จักกันดีระหว่างชาวเรือโยงและเรือกระแซงซึ่งมีอาชีพ

อยู่ด้วยการรับจ้างบรรทุกข้าวหรือสินค้าที่จะต้องขึ้นล่องตามต่างจังหวัด ทั้งหลายว่า กระแซงสองลำที่ไปไหนไปด้วยกัน ลำหนึ่งนั้นเป็นของสายซึ่งเป็น มารดาบังเกิดเกล้าของเด็กหญิงหน้าตาหมดจดคนหนึ่ง ซึ่งมีนามว่า ตะวัน ส่วนอีกลำหนึ่งเป็นกระแซงของแม่เจ้าเอี้ยง เด็กทั้งสองมีความเป็นอยู่คล้ายกัน และรักกันเหมือนพี่น้องที่คลานตามกันมา ตะวันมีพ่อเลี้ยง...เจ้าเอี้ยงก็มี พ่อเลี้ยงเหมือนกัน แต่อะไรก็ไม่สำคัญเท่าพวกเรือกระแซงทั้งหลายและที่รู้จัก มักคุ้นกับสาย สงสัยเป็นนักเป็นหนาว่า...เด็กตะวันซึ่งอยู่ในวัย ๑๒ ขวบปี เห็นทีจะไม่ใช้ลูกสาวของแม่สาย ค่าที่อะไร? ผิวของเด็กตะวันขาว ผิดกับ ชาวเรือกระแซงซึ่งทุกคนผิวดำเพราะกรำแดดกรำงาน การที่ตะวันมีผิวผิวดำ ผิดแม่ มันจึงเป็นที่เลื่องลือไปในทำนองที่ว่า ตะวันอาจจะเป็นลูกที่ไม่ได้เกิด จากแม่สายก็ได้ แต่ก็มีอีกหลายที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับแม่สายยืนยันว่า...ตะวัน เป็นลูกที่แท้จริงของแม่สาย

เจ้าเอี้ยงเป็นเด็กที่มีภาชนะเหมือนเด็กชาวเรืออื่น ๆ นอกจากจะชนเป็นเซียน แล้ว ยังมีความฉลาดซึ่งเด็กในวัยเดียวกันตามไม่ทัน นอกจากจะช่างพูด สอดรู้สอดเห็นเหมือนเด็กผู้ชายทั่ว ๆ ไปแล้ว สิ่งที่เจ้าเอี้ยงรักรองลงมาจาก ไอ้แดง ซึ่งเป็นลูกของพ่อใหม่แล้ว เจ้าเอี้ยงมีความรักและนิยมในตัวตะวันถึง ขนาดไปไหนตามติด และยกให้ตะวันเป็นที่ เรียกเสียจนติดปาก ตะวันนั้น เพราะความเป็นลูกคนเดียวจึงรักเจ้าเอี้ยงเหมือนน้องแท้ ๆ

พรึบตาเดียว ซาลาเปาไส้หมูลูกโตก็เกลี้ยง เจ้าเอี้ยงเขมือบเข้าไปโดยไม่ยอมปอกเปลือกทั้ง แล้วก็นองดูที่ตะวันของมันเหมือนจะถามด้วยสายตาว่า ‘ไอ้อย่างนี้นะ ยังมีอีกมั๊ย’

“หมดแล้วเหอ” ตะวันถาม

เจ้าเอี้ยงเอื้อมมือลงไปล้างน้ำที่ข้างกราบเรือแล้วยกขึ้นมาลูบปากที่มัน แผลลิบ เปรยว่า

“ก็จะเก็บมันไว้ทำไมกันเล่า พี่ ซาลาเปาลูกชนิดเดียว” แล้วเจ้าเอี้ยง ก็มองไปทางท้ายเรือ แล้วก็นองไปทางเรือของตน

“แม่อีกไม่อยู่ น้ำสายก็ไม่อยู่ พ่อเอี้ยงก็ไม่อยู่ ลูกคร่าวก็ไม่อยู่ เขาไป ไหนกันหมด”

“แม่ไปติดต่อขนถ่ายรำ ไปด้วยกันกับแม่เอี้ยง เห็นแม่บอกว่าถ้าเย็นนี้ บรรทุกรำเสร็จจะออกเรือ”

เจ้าเอี้ยงทำหน้าม่อย แล้วก็เปรยว่า “พูดถึงแม่ของเอี้ยงแล้ว เอี้ยงอยากร้องไห้”

ตะวันจ้องหน้าเอี้ยงเหมือนสงสัย “อ้าว...แม่ไปทำอะไรให้ล่ะ”

เจ้าเอี้ยงทำเสียงชอบกล จะน้อยใจก็ไม่ใช่ ยังไงก็ไม่เชิง แต่เจ้าเอี้ยงก็พูดออกมาจากความรู้สึกของตนเอง

“ตั้งแต่แม่ได้พ่อใหม่ มีไอ้แดงออกมาอีกคนหนึ่ง เอี้ยงก็เลยกลายเป็นหมา ผิดกับแม่ของพี่ตะวัน น้าสายรักพี่ตะวันมาก” เจ้าเอี้ยงหยุดชะงักคำพูด แต่เพียงนั้น เมื่อมองไปทางหน้าต่างเจอกับใครคนหนึ่งก้าวสวบ ๆ มา มันผุดลุกขึ้นยืนพร้อมกับบอกตะวันว่า

“เอี้ยงไปละ พี่ สิงโตของพี่มาแล้ว เดินผกกางคางโย้ เอี้ยงไม่อยากอยู่ดูนัยน์ตาเขียว ๆ ของลุงคร้าวหรอก” แล้วร่างของเจ้าเอี้ยงก็แผ่นไผนกระโจนไปที่เรือของมัน

มนุษย์ผู้ชายผกกางคางโย้ที่เจ้าเอี้ยงเอยถึงก้าวสวบลงมาที่เรือ ดวงตาแดงก่ำเหมือนไปตกอยู่ที่ถังเหล้าสุราโรงงานบางยี่ขันมาใหม่ ๆ

“ตะวัน แม่เอ็งไปไหนวะ” เสียงนั้นห้วนบ่งบอกถึงว่าผู้พูดอารมณ์ไม่สู้จะแจ่มใสสัก และมันเป็นน้ำเสียงที่ตะวันก็ไม่อยากจะได้ยินเหมือนกัน

“ไปติดต่อเรื่องรำ ประเดี๋ยวก็มา พ่อคร้าวกินเหล้ามาอีกล่ะสิ”

“เอ็งอย่าถามแทนแม่เอ็งหน่อยเลยวะ ขำรำคาญ แล้วก็อีกอย่างหนึ่ง ข้าขอให้เลิกมองข้าด้วยนัยน์ตาอย่างนั้นเสียที ข้าไม่ชอบ”

ตะวันจึงเอ่ยขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์บ้าง “ฮิ! วันหนึ่ง ๆ ไม่ต้องทำอะไรกินแต่เหล้า พอเมาก็นอน ตื่นขึ้นมาก็ถอน เข้าถอน กลางวันถอน เย็นถอน จนไม่รู้ว่าจะถอนไหนกินตอนไหนถอนกันแล้ว”

คำพูดประโยคนี้ทำให้คร้าวซึ่งอารมณ์ไม่สู้ดีนักเ็ดดตะโรกับลูกเลี้ยงที่ไม่นับถือว่าตัวเป็นพ่อ

“แล้วกันสิโว้ย เอ็งอย่าบ่นแทนแม่ของเอ็งหน่อยเลย ข้าไม่ชอบ”

เสียงแปร้นจึงเอ่ยขึ้นอีก “ไม่ชอบก็อย่ากินเหล้าสิ”

“ปากของข้า ท้องของข้า เอ็งจะทำไม”

“ถ้าฉันฉันจะบ่น ปากของฉันมีจะทำไม”

“เอ๊ะ! อี้นี่” กล่าวพร้อมกับหันรีหันขวางอยู่ในเรือลำนั้น เขาก้าวไปที่โต๊ะเครื่องแป้งเก่า ๆ ซึ่งเก็บของกระจุกกระจิก ค้นหาสิ่งที่เขาต้องการและปรารถนามัน ซึ่งสิ่งนั้นไม่มีอะไรมากไปกว่าเงินเท่านั้น ที่จะทำให้เขาสนุกเพลิดเพลินในวงการพนันและเหล้า

“นั่งสายมันเก็บไว้ที่ไหนของมันวะ เรือกระแซงลำแค่นี้ฉันไม่เจอ เอ็งรู้มัย อยู่ที่ไหน ตะวัน”

แทนคำตอบ เด็กหญิงจ้องพ่อเลี้ยงหยันหน้าตาไม่กะพริบ

“จ้องหาอะไรล่ะ”

“ก็พ่อหาอะไรล่ะ” เด็กหญิงถาม

“ก็หาเงินนะสิ” คร้าวว่า “แม่เอ็งข้างเก็บนัก เอ็งรู้หรือเปล่า ตะวันแม่เอ็งเก็บเงินไว้ที่ไหน”

“ไม่รู้หรอก...ถึงรู้ก็ไม่บอก”

พ่อเลี้ยงกรากเข้ามาหาตะวันพร้อมกับยกมือชี้หน้า

“ก็เอ็งมันเป็นเสียอย่างนี้”

เด็กหญิงตะวันแหงนหน้าขึ้นมองดูพ่อเลี้ยงของเธออย่างไม่หวาดหวั่น

“ก็เป็นเสียอย่างนี้สิ พ่อจะเอาเงินไปทำไม ไหนบอกซิ”

พ่อเลี้ยงปล่อยน้ำเสียงให้ต่ำลงเหมือนจะรู้ว่า พุดด้วยดี ๆ เห็นจะเข้าทีกว่า “ข้าพนั้นหมากรุกเสียตากร่างไปสองกระดาน ต้องเอาเงินไปซื้อเหล้าเลี้ยงเขา”

หน้าของเด็กหญิงแหงนเขิดขึ้นมามาก แล้วปากน้อย ๆ ก็พูดเป็นต่อยหอย ว่า “ตากร่างจะกินเหล้า หรือพ่อคร้าวจะกินกันแน่ นี่ พ่อคร้าว ฉันถามจริง ๆ เอะ เหล้ามันกินแทนข้าวได้มัย”

พอถูกสะกิดเข้าไม้นี้ คร้าวก็ระเบิดออกมา

“เสือก!”

“ไม่เสือกได้เรอะ” เสียงของเด็กหญิงสวนทันควัน

“เรือกระแซงก็ของแม่ เงินที่ได้จากการส่งรำก็ของแม่ ของของแม่ก็เหมือนของฉัน ของพ่อคร้าวมีอะไรบ้าง กินแต่เหล้า นี่ พ่อ! ฉันถามจริง ๆ เวลาไม่มีข้าวจะกิน ทำไมพ่อไม่เอาขวดเหล้า แก้วเหล้ากินต่างข้าวบ้างล่ะ คน

อะไร...ไม่รู้จักเป็นห่วงอนาคต แม้ก้าล้งไม่สบาย”

“เฮ้ย เอ็งอย่าบ่นให้มากนักละวะ ตะวัน” น้ำเสียงของคร้าวอ่อนลงอีก “คราวนี้ข้าเสียพนันตากว่างมาจริง ๆ เดี่ยวข้าจะเสียค่าพูด เอ็งมีเงินติดตัวบ้างมั้ยล่ะวะ”

“ถึงมีก็ไม่ใช่” พูดพร้อมกับสะบัดหน้าไปอีกทางหนึ่ง “ฉันไม่อยากจะเห็นพ่อคร้าวเป็นขวดเหล่าเดินได้”

“เสือก” โมโหติดปากพ่อคร้าวขึ้นมาอีก

ตะวันก็สวนทันควันอีกเหมือนกันว่า

“ฉันจำเป็นต้องเสือก เพราะพ่อเป็นผู้ชายที่ดีก็ไม่ได้ มีหน้าซ้ำยังเป็นพ่อที่เลวเสียอีกด้วย แล้วฉันจะนับถือพ่อเป็นพ่อฉันได้อย่างไรกัน”

คราวนี้นายคร้าว หรือพ่อคร้าวของตะวันตัวสั้นขึ้นมาอีกด้วยความโมโห แต่ก็ไม่กล้าทำอะไรมากไปกว่าชี้หน้า หน้าตาขึงขังตะคอกว่า “เอ็งด่าข้า นั่งตะวัน”

“ไม่ใช่ด่า” แว่วโรจน์อย่างถือดีและทะนงตนเกิดขึ้นแก่เด็กผู้นี้

“ไม่ใช่ด่า...พูดให้ฟัง พ่อคร้าวไม่ใช่พ่อตัวของฉัน ทำไมจะด่าไม่ได้ รุ้ยงี้ไม่ยกให้แม่บรรทุกมาให้หนักเรือ”

“ประเดี๋ยวพ่อ...”

มือของนายคร้าวยกขึ้นสูง แต่แล้วมันก็ค้างอยู่เพียงแค่นั้น ตะวันแหงนหน้าอย่างทำ นัยน์ตาหมายไปที่หลักแจวพาย และหมายกระทั่งครก ซึ่งนัยน์ตาเช่นนี้และกิริยาเช่นนี้นายคร้าวรู้ดีว่า ถ้าขึ้นพาดมือลงไป มีคสัญญะเกิดขึ้นในเรือลำนี้อย่างแน่นอน จึงไม่มีอะไรดีไปกว่าผลุนผลันก้าวลงจากเรือ กระแซงไป ไบหน้าแดงกำไปด้วยความโมโหสุดเหวี่ยง

ลับหลังนายคร้าวไปไม่นานนัก สายก็ก้าวลงมาที่เรือ ก็พบว่า ลูกสาวคนเดียวของแกกำลัง่วนอยู่กับงานคร้ว แต่ไบหน้านั้นเจ้าเหมือนงอมาตั้งแต่พบนายคร้าว สายตรงเข้าไปลูบหน้าลูบหลังลูกพร้อมกับเอ่ยว่า “ทำอะไรอยู่ ลูก”

เด็กหญิงตะวันยิ้มย่องผ่องใสเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น พลางบอกมารดาว่า “พืงตั้งข้าวเสร็จจ๊ะ แม่ วันนี้เราจะทำอะไรกินจ๊ะ”

ผู้เป็นมารดาหยิบผ้าซีริ้วมาเช็ดน้ำที่หยดเป็นทางตามพื้นเรือ ถอนหายใจก่อนจะบอกว่า “กับข้าวชาวเรือจะมีอะไร น้ำพริกมะขามแล้วก็ต้มส้ม”

“ที่หนึ่งในโลกเลยจ๊ะ ข้าวร้อน ๆ คลุกน้ำพริกส้มมะขาม ซดน้ำต้มส้มหน่อย แหม...อร่อยพิลึก เอ...แม่จำ ตะวันเพิ่งพบกับพ่อคร่าวเมื่อครู่นี้เอง”

“คงเมามามากตามเคยสินะ ลูก”

“จวนเต็มที” ทำหน้าอย่างเหม็นเบื่อ “เข้ามาค้นหาเงินที่แม่เก็บไว้ พ่อค้นไม่เจอก็จะมาเอาที่ตะวัน”

สายมอญดูลูกแล้วบังเกิดสีหน้าอย่างไม่ค่อยจะสบายใจนัก

“แล้วตะวันให้ไปหรือเปล่า”

“เรื่องอะไรจะให้ไป ขึ้นเอาไปให้พ่อ พ่อก็เอาไปหย่อนใส่ขวด ที่นี้พ่อเมากลับมาก็มารังแกแม่ คอยดูนะ ถ้าคืนนี้พ่อคร่าวเมามารังแกแม่อีกละก็ ตะวันจะเอาถ่อค้ำคอพ่อให้ดู ฮึ่ม ฮึ่ม...มาหลายหนแล้ว ถ้าไม่เห็นแก่แม่ละก็พ่อคร่าวตกล้ำไปนานแล้ว”

เข้าทั้งสองข้างของสายยกขึ้นมากอด หม่อมมอญออกไปสู่สายน้ำที่ไหลเชี่ยวกราก ถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วง ตะวันมองดูมารดาบังเกิดเกล้าอย่างเข้าใจ ด้วยสายตาอันเหม่อลอยของแม่ ตะวันเข้าใจได้ดีว่า แม่คิดอะไรอยู่ เสียงของสายสั้นเล็กน้อยเมื่อเอ่ยขึ้นว่า

“เป็นความผิดของแม่เอง ที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว แม่คิดผิดจริง ๆ เมื่อพ่อของเจ้าอยู่ ไม่เคยทำให้แม่เดือดเนื้อร้อนใจเลย ตะวันอย่าโกรธแม่นะ ลูกนะ”

“ตะวันจะไปโกรธแม่เรื่องอะไรกันจ๊ะ”

“เรื่องพ่อคร่าวนะสิ แม่คิดผิด...” เสียงนั้นขาดหาย มีหยาดน้ำใสเอ่อขึ้นมาคลอเบาตา เด็กหญิงเจ้าของนามตะวันก้มหน้านิ่ง เสียงของสายแหบเครืออย่างสำนึกในความผิดของตน

“บอกจริง ๆ แม่เคยคิดจะฝากชีวิตตัวเองและลูกไว้กับเขา เพราะเรื่อนะ ถ้าไม่มีทางเสียมันก็ไปไม่รอด แต่แล้วแม่ก็ต้องช่วยตัวเองทุกอย่าง”

เมื่อเห็นมารดาร้องไห้ ตะวันจึงเปลี่ยนเรื่องพูดทันที “แม่จำ แม่อย่าไปคิดถึงมันเลยนะจ๊ะ แม่ยังไม่ได้บอกตะวันเลยจ๊ะ ว่าเราจะออกเรือกันเมื่อไหร่จ๊ะ”

สายตาของผู้เป็นมารดา ยังเหม่อลอยอยู่เช่นเดิม ยกมือขึ้นเช็ดหยาดน้ำตาที่ประดังกันไหลออกมาพลางบอกว่า “พรุ่งนี้ ลูก แม่ว่า เอ้อ...แม่ไม่อยากจะไปถ่ายร่ำที่โรงสีนี้เลย”

“ที่ไหนจะ แม่” จ้องหน้าอย่างสงสัย

“ในคลองบางหลวง”

“คลองบางหลวง...” (เหมือนเคยได้ยิน แต่ไม่รู้อยู่ที่ไหน) เธอทำหน้าที่เหมือนใช้ความคิดอย่างหนัก

“ไอ้คลองนี้มันอยู่ตรงไหนกันจ๊ะ”

สายยกมือขึ้นลูบหัวลูกสาวอย่างเอ็นดูก่อนที่จะบอกว่า “ลูกน่าจะคงไม่รู้จักรอก เพราะลูกไม่เคยไป แล้วก็ไอ้ที่คลองบางหลวงนะ แม่ไม่ได้โยงเรือเข้าไปตั้งสิบสองปีแล้ว เท่า ๆ กับอายุของลูกทีเดียว”

คำพูดของสายแทนที่จะทำให้ตระวันหยุดเรื่องคลองบางหลวงลงแต่เพียงนั้น กลับสงสัยขึ้นมาอีก “ทำไมแม่ถึงไม่อยากเข้าไปในคลองบางหลวงล่ะ”

ผู้ถามทำให้ผู้ตอบนิ่งอึ้ง กะพริบตาถี่เพื่อไม่ให้หน้าตาไหลเอ่อนั้นออกมาได้ เหลือบเห็นสายตาที่ไร้เดียงสาของลูกจ้องแป้วตาไม่กะพริบเช่นนั้นทำให้สายตัดสินใจโพล่งออกไปว่า

“ก็...ก็พ่อของเอ็งนั่นแหละ พ่อของเอ็งนะสิ ไปก่อเรื่องไว้ แม่ถึงไม่อยากจะไปที่นั่นอีก”

“โอ้ แม่...เรื่องมันตั้งสิบสองปีมาแล้ว คนลืมกันหมดแล้ว และเวลานี้พ่อก็ไม่อยู่ ไม่มีอะไรหรอก แม่” เด็กหญิงสาธยาย ใจจริงนั้นต้องการปลอบใจมารดามากกว่า...ตั้งใจจะพูดอีกแต่ก็ต้องหยุดเมื่อเห็นแม่สั่นหัวอย่างเหนื่อยหน่ายใจ

“แม่ไม่อยากจะเข้าไปในคลองบางหลวงเลย” เป็นหน้าจากลูกไปทางสายน้ำที่ไหลเชี่ยว เหม่อลอย...มีอาการกังวลใจจนเห็นได้ชัด

“ถึงแม้ว่าเรื่องมันจะล่วงเลยมาถึงสิบสองปีแล้วก็เถอะ แม่ไม่อยากจะเข้าไปคลองบางหลวง แม่ไม่ต้องการเห็นเรือนแพ แม่ไม่อยากจะไปจอดเรือที่นั่น แต่จจนใจจริง ๆ คราวนี้เขาให้ราคาของเรางามเหลือเกิน”

คำว่าแม่ไม่อยากจะเห็นเรือนแพของสาย ทำให้เด็กหญิงมีสีหน้าจจนขึ้นมาอีก

“เรือนแพ...แม่ไม่ยอมไปจอดที่เรือนแพ แม่มีเรื่องอะไรกับคนที่นั่น หรือจ๊ะ”

เจอคำถามที่ไม่อยากพูดขึ้นมาอีก สายรู้สึกอึดอัดในอก ในที่สุดก็เลย ตัดบทว่า “อย่าให้แม่ตอบเลย แม่ขอนะ ลูก”

“จ๊ะ ถ้าจั้นตะวันจะไม่ถามแม่ละ” ตะวันพูดพร้อมกับหันไปหยิบมีดบาง ที่เห็นบอยข้างเรือ พลองฉวยห่อปลาทุสดและเขียงออกไปทางท้ายเรือ “ตะวัน จะช่วยแม่ทำกับข้าว ปลาทุสนี้ควักไส้ออกแล้วก็บั้งๆ ไข่มีจ๊ะ”

“ไข่ จะทำต้มส้มนี้ ลูก” ตอบทั้งๆ ที่หน้ายังเศร้าเหมือนเดิม

เด็กหญิงจัดแจงกับปลาทุสอย่างกระฉับกระฉ่ง ลักครูปปลาทุสดๆ ทั้ง ห้าตัว ก็ถูกล้างและลงไปนอนอยู่ในชามกะละมังอย่างเรียบร้อย ตะวันหันกลับมาดูมารดา เห็นยังคงนั่งเศร้า ความคิดที่ว่าแม่จะกลุ้มใจเพราะเราทำให้เธอบอกไปว่า “แม่จ๋า...ต่อไปนี้ตะวันจะไม่รบกวนเรื่องเรือนแพ แล้วก็เรื่องคลอง บางหลวงกับแม่อีกแล้วจ๊ะ แม่อย่าทำหน้าอย่างนี้สิจ๊ะ”

สายฝันยิ้มออกมาอย่างยากเย็นแล้วก็ไม่กล่าวอะไรออกมาอีกเลย อ่า... นอกจากแม่สายเองแล้ว ใครจะรู้อีกบ้างว่า เรือนแพที่อยู่ในคลองบางหลวงนั้น มีความสำคัญอะไรกับแม่สายเสียเหลือเกิน

๒

ปูด! ปูด! ปูด! ปูด!

เสียงแตรสัญลักษณ์ของเรือกาแพ่ดังขึ้นอีก พร้อม ๆ กับตาแป๊ะหลังโกง ลงน้ำไม่ขุ่นคนหน้าเดิมพายอย่างอ้อยล้อยลอยลามา เจ้าเอี้ยงซึ่งยืนเท้าสะเอว ทำหน้าหน้าวัดมองดูอย่างไม่สู้สบอารมณ์นัก เพราะเงินในกระเป๋าของมันเป็นไม่มี ลักเกิดเดียวพอที่จะซื้อขนมหวาน ๆ ในตู้เล็กทางหัวเรือกาแพ่ลำนั้นมากินให้มัน หวานชื่นอุราได้ ยังไม่ทันที่จะพูดอะไร เรือมาดขายฝรั่ง มันแกว มะกอก ดองก็ลอยล่ำตามมาอีก เจ้าตีคนขายสั้นกระดิ่งดั่งมองมาทางเจ้าเอี้ยงอย่าง มีความหมาย คล้ายจะถามว่า...ซื้อมั๊ย ซื้อมั๊ยละ

“บ๊ะ ไอ้เรือสองลำนี้ มายั่วประสาทตอนเย็น ๆ อีกแล้วไง ไม่ซื้อโว้ย” ยอดขายนายเอี้ยงตะโกนออกไป ยังผลให้ตะวันต้องดุเอาว่า “ทำยังกับว่ามัน มาเฝ้าขายเอี้ยงยังงั้นแหละ”

“ก็มีอย่างเรอะ พี่ตะวัน เอี้ยงอยู่ที่เรือมันเป็นมาปูด ๆ กระดิ่ง ๆ”

เด็กหญิงตะวันหัวเราะออกมาในน้ำเสียงและท่าทางของเจ้าเอี้ยง “นี่ แล้วเอี้ยงไปเตือนรื้อนอะไรกับมันด้วยเล่า”

“มันยั่วประสาท” เอี้ยงเปรย “มันล่อใจเอี้ยง”

ตะวันพูดหน้าตาเฉย “ถ้าฉันกลับบ้านเถอะ ขึ้นนั่งอยู่มันก็ยั่วประสาท ล่อใจเอี้ยงเปล่า ๆ”

เจ้าเอี้ยงทำตาปริบ ๆ อย่างหมดหวัง พูดด้วยสำเนียงอันอ้อยล้อยว่า “ไปก็ไป พี่ลงเรือเถอะเอี้ยงจะพายให้ อ้าว...พี่ตะวัน ช่างเกรมันมาแล้วละ นั้นไงล่ะ”

ตะวันมองไปทางมือที่เจ้าเอี้ยงชี้ ก็ปรากฏร่างของเด็กวัยรุ่นสองคน

มองดูปริ๊ตเดี่ยวตะวันก็จำได้ว่าเป็นเจ้าหลอมพวกเรือโยง ตะวันจึงลุกขึ้นจาก
ท่าเพื่อจะลงเรือพายที่ตนนำมาจากเรือกระแซง เพราะรู้ว่าถ้าเจอเจ้าแรม
เจ้าหลอมครั้งใด จะต้องตกเป็นขี้ปากของมันไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง พอตะวัน
กรากไปที่เรือ ข้างพลายเกรของเจ้าเอ็งก็เข้ามาถึงท่า เจ้าแรมก็เอ่ยขึ้นหลัง
จากก้าวขึ้นมาจากเรือแล้ว

“อ้าว ตะวัน จะรีบไปไหนล่ะ นั่งคุยกันก่อนสิ”

“จะกลับละ”

“เดี๋ยว...อย่าเพิ่งกลับ” พร้อมคำพูดนั้นเจ้าแรมกับเจ้าหลอมก็กรากเข้า
มาดักหน้า ตะวันจึงทำหน้าที่ตาขึงขัง

“หลิกนะ อย่ามาบ้ากับข้า”

เจ้าหลอมหัวเราะก๊าก พร้อมกับเอ่ยขึ้น “ทำเป็นเล่นตัวไปได้ เอ็งอย่า
แกล้งให้มากนักเลยวะ ตะวัน ถึงอย่างไรเอ็งก็หนีไม่พ้นชาวเรือ”

“เอ็งจะทำไมข้า...หลอม” พูดพร้อมกับหมายตาทหาอาวุธใกล้มือ เพราะ
ตะวันรู้ว่าเจ้าหลอมกับเจ้าแรมค่อนข้างจะเป็นคนมีนิสัยเกะกะระรานอยู่

เจ้าหลอมแสบะยิ้มพร้อมทั้งทำปากเบี้ยว ๆ อย่างเท่เสี้ยเต็มประดา

“ไม่ทำไม่หรอก จะคุยด้วย เอ็งอย่าทำหน้าที่หมื่นสาบช้าอย่างนั้นสิ หรือ
ว่าเอ็งถือผิว”

เมื่อลูกพี่เอ่ยเช่นนั้น ลูกไล่เจ้าแรมก็เอ่ยตาม

“แต่ความจริงตะวันมันก็น่าจะถือผิวหรือก๊ว้ย เอ็งดูสิวะ หลอม พวก
ชาวเรือทุกคนผิวดำเป็นเหนียง มีนั่งตะวันคนเดียวผิวขาวเหมือนหม่อมผิดขาว
เรือด้วยกัน เอ้อเอ้อ...เอ็งอย่าวางตัวสูงนักเลย ถึงอย่างไรเอ็งก็ไม่ใช่พวกผู้ดี
เพราะเอ็งเป็นชาวเรือกระแซง ถึงแม้ว่าเอ็งจะไม่ใช่ลูกแม่สายก็ตาม”

ตะวันหุบฝั่งทันที พอได้ยินคำว่าไม่ใช่ลูกแม่สาย ดวงตาที่กลมอยู่แล้ว
จ้องเบ่งไปที่เจ้าหลอมและเจ้าแรมด้วยแววตาไม่กะพริบ แขนทั้งสองกางออก
เหมือนนักเลงกางข้อพร้อมที่จะห้าห้าไม่เลือกหน้า

“เอ็งว่าไงนะ หลอม”

เจ้าหลอมแสบะปาก “ข้าว่าเอ็งไม่ใช่ลูกแม่สาย”

แม้ใจจะกล้าไม่กลัวเด็กชาย แต่เพราะตนเป็นหญิง เมื่อเขาเอ่ยถึงแม่
และมาว่าถึงตนเกี่ยวกับกำเนิดเช่นนั้น มันก็ทำให้ตะวันเสียงสั่นได้เหมือนกัน

แต่ไม่ใช่สั้นเพราะกลัว สั้นเพราะอะไรก็ไม่รู้

“ใครใช้ให้เอ็งพูดยั้ง...หลอ”

“ข้าพูดเอง” เจ้าหลอวางมาดอย่างเป็นต่อ “ใครต่อใครก็พูดอย่างข้า เพราะท่าทางของเอ็งนะผิดกับพวกเราชาวเรือไว้ย ผิวของเอ็งก็ผิดพวกเรา แม้สายไปคว้าเอาลูกใครมาเลี้ยงก็ไม่รู้”

มือน้อย ๆ เกือบพาดผัวะลงไปข้างหน้าไอ้หลออยู่แล้ว แต่ยัยยังขังใจได้ว่า ถ้าขึ้นท่าอะไรออกไปเวลานี้ ข้างเกเรอย่างไอ้หลอคงไม่ไว้ตนเป็นแน่ จึงพยายามข่มใจ “ไม่จริง...ไม่จริง ข้าเป็นลูกแม่สาย เอ็งเอาอะไรมาพูด”

“ก็คนเขาพูดกันยั้งนี่หว่า เขาพูดกันหัวคั่งท้ายคั่ง รู้หรือเปล่า เอ็งไม่ใช่ลูกของอินตาพ่อของเอ็ง บางคนเขาว่าเอ็งเป็นลูกชู้ แต่ข้าคิดว่าโรงหมอบเขาสับเปลี่ยนเด็กผิดมากกว่า”

“ไอ้บ้าหลอ” ตะวันด่าออกไปอย่างเหลือระดับ เนื้อตัวเย็นอย่างมิโห่สุดขีด “เอ็งอย่าพูดยั้งอีกนะ”

“ข้าจะพูด” เจ้าหลอเริ่มยั่ว เพราะเห็นเป็นของสนุกปาก “เอ็งมันหยิ่งจองหองมากนัก ก็อยากจะให้เอ็งนะสำนึก เอ็งอย่าถือผิวตัวไปหน่อยเลยวะ ตะวัน ถึงยังงอเอ็งก็ได้ชื่อว่ามิพ่อเป็นคนชู้คูก”

พอได้ยินว่ามิพ่อเป็นคนชู้คูก ตะวันมือสั่นและสั่นไปทั้งตัว “เอ็งว่าอะไรนะ หลอ”

“เอ็งมิพ่อเป็นคนชู้คูก” เจ้าหลอย้า “อินตาพ่อของเอ็งติดคูกแปดปีไว้ย แม่สายแกปิดเอ็ง แกไม่ให้เอ็งรู้ เอ็งถึงได้รู้แต่เพียงว่าพ่อเอ็งหายไป แต่ความจริงพ่อเอ็งติดคูก รู้เอาเถอะ พ่อเอ็งเป็นคนชู้คูกไว้ย”

เสียงฉาดใหญ่เกิดขึ้น นั่นคือมือเล็กของตะวันพาดลงไปที่ปากของเจ้าหลอ “นี่แน่ะ! ปากเอ็งตื้นัก”

ถึงแม้มันจะเป็นแรงผู้หญิง มันก็ทำให้เจ้าหลอเซไปนิดหนึ่ง หน้าขาไปทั้งแถบ มันจ้องมองหน้าตะวันอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ เพราะนึกไม่ถึงว่าเด็กผู้หญิงที่มันเห็นเป็นชู้ปากของการนิทาและด่าว่าจะรุนแรงกับมันถึงเพียงนี้ ข้างฝ่ายเอียงพอเห็นคนที่มันเรียกว่าพี่ตะวันลงมือลงไม้เช่นนี้ ตามวิสัยเด็กฉลาดเอียงย่อมรู้ดีว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ดังนั้นพอพี่ตะวันของมันตบฉาดไปที่หน้าเจ้าหลอ และเจ้าหลอจ้องหน้าพี่ตะวันของมันอย่างจะกินเลือดกินเนื้อเช่นนั้น

เอียงกะไว้แล้วว่ายังโง่เสียก็มีเรื่องกันแน่นอน จึงรีบเดินโหยงเท้าไปที่เรือมาด
ลำเล็ก แต่ไม่ใช่หนี เอียงลากเอาพายติดมือมาด้วย ก็พอดีเสียงเจ้าหลอร้อง
ขึ้นว่า

“ตะวัน...เอ็งตบหน้าข้า เอ็งจะต้องเจ็บตัว” แล้วก็หันไปสั่งเจ้าแรม

“ไอ้แรม...จับมันไว้ให้ข้า ข้าจะต้องสั่งสอนมันเสียบ้าง”

เจ้าเอียงก้าวพรวดเตียวก็ถึงตัวตะวัน ยัดด้ามพายเข้าไว้ในฝ่ามือ มือ
อีกข้างหนึ่งของเจ้าเอียงนั้นถือหลักแจว “เอ้าพี่...พาย มา ไอ้แรม ถ้าเอ็งขึ้น
ถูกตัวพี่ตะวันช่วยไอ้หลอละก็ ข้าจะฉีกกบาลเอ็งด้วยหลักแจวคันนี้แหละวะ”

เจ้าหลอกับเจ้าแรมมอง ไม่นึกว่าเอียงจะเป็นมือสอง หลักแจวคัน
เบ้อเรื้อนมือของมัน ถ้าพาดตุ้มลงมา แรงเด็กก็แรงเด็กเถอะ กบาลต้องฉีก
หน้าก็ต้องแหก จึงยืนชะงักอยู่

“เอ็งใส่ร้ายข้า...ไอ้หลอ เอ็งว่าถึงพ่อ” ตะวันขยับพายในมือ “เอ็งว่าพ่อ
ข้าเป็นคนขี้คุก พ่อข้าไปทำอะไรให้เอ็ง แล้วข้าละ ไปทำอะไรให้เอ็ง ขอโทษ
ข้าเดี๋ยวนี้ ไม่ขึ้นเอ็งเจ็บ”

เจ้าหลอเรียกความเป็นเด็กเกเรกลับคืนมา ประมาทหน้าว่าแรงของ
เด็กหญิงหรือจะมาสู้แรงของตน เจ้าหลอถุยน้ำลายข้ามหัวตะวันไป

“ข้านะจะขอโทษเอ็ง เอ็งนะจะเจ็บตัว แล้วก็ต้องขอโทษข้า ไอ้
ลูกพ่อขี้คุก ระวังข้าจะตบเอ็งให้ได้”

เจ้าหลอปราดเข้ามาหาตะวัน พอเจ้าแรมขยับ หลักแจวในมือเจ้าเอียง
ก็เงื้อขึ้น เจ้าแรมก็เลยถอยกรูดเพราะถึงอย่างไรมันก็ต้องกลัวหลักแจว เจ้า
เอียงนั้นประมาทในฝีมือเจ้าหลอว่า ถึงอย่างไรมือเปล่าก็ยอมสู้พายในมือของ
ลูกพี่ตนไม่ได้ เรื่องเช่นนี้เจ้าเอียงเคยพบมาบ่อย ๆ เกิดทะเลาะกับเด็กกรุ่นทราม
คะนองครั้งใด พวกเด็กเหล่านั้นก็ต้องถอยกลับไปเพราะพายในมือของตะวัน

เจ้าหลอรากเข้าไปจะตบตะวัน พอเง้อมือขึ้นสูง แขนของมันก็สะบัดเร็ว ๆ
พอตามติดเข้าไปจะตบให้ได้ ก็ถูกเข้าอีกหนึ่งฝ่าละที่กัน เจ้าหลอร้องลั่น

“ไอ้...อีตะวัน เอ็งตีข้า เอ็ง...เอ็งตายละ” เจ้าหลอปราดเข้าไป ถ้า
ถึงตัวตะวันได้มันคงชก มันคงตบ แต่เพราะพายอันนั้นแหละที่ทำให้เจ้าหลอ
เข้าไม่ถึงตัว ครู่เดียวก็ลงไปเข้าอ่อน หน้าแข็งปูดเหมือนลูกมะกรูดที่ยังไม่ได้เผาไฟ
ที่แขนก็เป็นรอยเบ้อรอยจ้ำ ๆ เพราะตะวันใช้พายตีเอา

“โอ้ย...โอ้ย...” เจ้าหลอคราง พลาจคลำหน้าแข้งบ่อย

“ขอโทษข้าเดี๋ยวนี้ หลอ ขอโทษที่เอ็งว่าถึงพ่อข้า”

“ข้าไม่ขอโทษ” เจ้าหลอยังอวดเก่ง

อีกหนึ่งผัวะก็เกิดขึ้น ด้ามพายล่อเข้าไปที่หลังกันย้อยของเจ้าหลอ เจ้าหลอสะดุ้งโหยง กันจ้ำเบาแหกปากร้องลั่น “โอ้ย...โอ้ย...โอ้ย...อีตะวัน...เอ็ง”

เสียงตะวันล่ำทับมาว่า “ไอ้หลอ เอ็งจะขอโทษข้าหรือไม่ขอโทษ”

เจ้าหลอยังแข็งใจ “ข้าไม่ขอโทษ ไอ้ลูกพ่อข้า”

อีกสองผัวะก็เกิดขึ้น คราวนี้ข้าตรงมะกรูดเหนือสันหน้าแข้งจนที่เป็นลูกมะกรูดบวมหายเนือยุบลงไปน่วมเหมือนแป้งที่ยังไม่ได้แป้ เจ้าหลอแหกปากร้องลั่นดินปัด ๆ เหมือนคนที่กำลังจะตาย

“โอ้ย...โอ้ย...อู๊ย...อู๊ย...ข้ายอมแพ้อึง ข้ายอมขอโทษเอ็งแล้ว”

“ก็ขอโทษมาสิ แล้วเอ็งต้องพูดด้วยว่า ตะวัน...ข้าไอ้หลอ ขอโทษด้วยที่ว่าถึงพ่อเอ็ง พ่อเอ็งไม่ใช่คนขี้คุก พุดลิ”

เจ้าหลอนั่งหน้าหน้าตาไหลด้วยความเจ็บ เพราะขาน่วมไปแล้วแถบหนึ่ง

“ตะวัน ข้าไอ้หลอ ขอโทษด้วยที่ว่าถึงพ่อเอ็ง ข้าผิดไปแล้ว”

พายในมือตะวันลดลง คุกเข่าลงไปนั่งดูขาเจ้าหลอว่ามีอะไรเกิดขึ้น เสียงของตะวันซึ่งลมร้ายกลายเป็นดี เพราะคำขอโทษของเจ้าหลอประโยคเดียวเอ่ยขึ้น

“ข้ายกโทษให้เอ็ง...หลอ” หันมาทางคู่หู

“เอี้ยง วางหลักแจวได้แล้วละ แล้วไปซื้อยาหม่องให้ด้วย พี่จะทายาให้หลอมัน”

“มาหลอ...ข้าจะทายาให้” กล่าวน้ำเสียงอ่อนโยนเมื่อเห็นเจ้าหลอยังคงนั่งกุมเข่าหน้าเบ้ ตะวันจึงเอ่ยขึ้นอีกว่า “หลอ...อย่าโกรธข้าเลยนะ ข้าก็มีหัวใจที่จะโกรธคนเป็น ถ้าเป็นเอ็ง อยู่ดี ๆ เอ็งถูกด่า เอ็งก็คงโกรธ ขอโทษนะ หลอที่ข้าตีเอ็งด้วยพาย”

“อู๊ย...ถ้าเอ็งฟาดข้าแรงกว่านี้ ข้าข้าคงหักแน่” เจ้าหลออดอ้อนพร้อมกับยื่นแขนให้ตะวันทายาหม่องโดยดี

“ไอ้ความจริงปากของข้ามันก็ไม่ดีไปเอง”

“อย่าโกรธข้านะ” พุดพลาจทายาไปพลาจ

“ไมโกรธ แต่ข้าเจ็บ...อูย...” ชูตปากอย่างแรง

เสียงตะวันยังคงปรับความเข้าใจต่อไปว่า “ข้าไม่ได้หยิ่งยโสอะไรอย่างที่เอ็งว่าหรอก แต่ข้าเป็นผู้หญิง ข้าโตแล้ว เอ็งจะให้ข้าไปสนิทสนมกับเอ็งเหมือนเด็กผู้ชายอื่น ๆ ได้ยังไง อยู่เฉย ๆ นะ ข้าจะทาดตรงที่บวมนี้ให้ข้าขอโทษเอ็งแล้ว เอ็งอย่าโกรธข้าเลยนะ หลอ”

“แน่ะ! มาอีกแล้ว เอ๊ะ ไข่เรือสองลำนี้มันยังงัยกันนะ” เสียงเจ้าเอี้ยงดังแจ้ว ๆ ขึ้น ตาของมันจับจ้องอยู่ที่เรือมาด...ชายมันฝรั่ง มันแกว และเรือกาแพสองลำ คู่ปรับยามไม่มีเงิน

“เฮ้! แรม เอ็งเรียกเรือกาแพกับเรือขนมมานี้สิ ข้าจะเลี้ยง อยากกินอะไรเอาเลย อย่าให้เกินหกบาทก็แล้วกัน ข้ามีพอดีหกบาท” ตะวันพูดพร้อมกับลุกขึ้นยืน เอามือล้วงเข้าไปในกางเกงขาลิ้นสีเก่า ๆ ปะกั้นที่ตุนุ่นงมา คvik ไบละบาท เศษสตางค์ออกมานับรวมแล้วได้ ๖ บาทพอดี

เจ้าเอี้ยงกvikไม่กvikมือกระโดดโลดเต้นตะโกนลั่น “มาไว้ว...มา...ครวนี้ข้าซื้อเอ็งแน่ มา...”

เรือทั้งสองลำพายเข้ามาเทียบ จากการจัดการของเจ้าเอี้ยง บงการให้เจ๊กเอาไฉโน่นมาให้ไฉนี้มาให้ เพียงไม่กี่อย่างก็ครบ ๖ บาทพอดี เมื่อเห็นขนมวางอยู่ตรงหน้า มีทั้งขนมเปียะ ถั่วตัด ฝรั่ง มันแกว สับปะรด ทำให้เจ้าแรมลูกไล่ของเจ้าหลอกสินน้ำลายเอือก ทรวดกายลงนั่งตีสนิท เขยิบเข้าไปใกล้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ข้างฝ่ายเจ้าหลอถึงแม้จะเจ็บเพียงใด เมื่อเห็นขนมมาล่อใจเช่นนี้ ทำให้ลืมความเจ็บเสียดสนิท เอื้อมือไปหยิบมันแกวมาเคี้ยวสวบ ๆ อย่างหน้าตาเฉย สวาปามเข้าไปสี่ห้าชิ้นจึงได้หันมาสังเกตดูคู่ปรับหญิง เห็นนั่งซิมหยิบขึ้นมันแกวขึ้นมากัดกิน แต่น้ำตาพานจะไหลออกมาเจ้าหลออดถามไม่ได้ว่า

“ตะวัน เอ็งเป็นอะไรไป เอ็งกินมันแกว แต่ทำไมเอ็งร้องไห้”

“ที่ตะวันคงจิ้มพริกกะเกลือเข้าไปละมั้ง” พูดทั้ง ๆ ที่ยังเคี้ยวฝรั่งจับ ๆ อยู่ในปาก

“ข้าร้องไห้ หลอ...” เสียงนั้นสั้นเครือ น้ำตาเริ่มไหลลงมาอาบแก้ม “ข้าไม่ได้ร้องไห้มานานแล้ว วันนี้ขอร้องไห้เสียที”

“เอ็งไม่สบายใจอะไรละ” เจ้าหลอซัก น้ำเสียงเห็นอกเห็นใจที่เห็น

เพื่อนหญิงร่ำไห้

ตะวันสะอื้นถี่ๆ ก่อนบอกว่า “ข้าคิดถึงพ่อข้า”

คราวนี้เจ้าหลอกก้มหน้าอย่างสำนึกผิด มันกล่าวออกมาเสียงเบา “ข้าผิด...ข้าขอโทษด้วย” ชะงักแต่เพียงนั้น เงยหน้าขึ้นมองคู่อุปริบทหญิง

“แต่ว่าข้าอยากจะพูดความจริงกับเอ็งเหลือเกิน เอ็งต้องบอกก่อน ถ้าข้าพูดความจริงแล้ว เอ็งจะไม่โกรธข้า”

“พูดมาเถอะ หลอ ข้าอยากฟัง”

หลอเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาแทบไม่ได้ยินว่า “พ่อของเอ็ง...พ่ออินตาของเอ็งไม่ได้สูญหายไปไหนหรอก พ่ออินตาของเอ็งติดคุกจริง ๆ ติดแปดปีฐานฆ่าคนตาย”

“พ่ออินตาของข้าติดคุก พ่อติดตะรางฐานฆ่าคนตาย” น้ำเสียงนั้นแหบพร่า ตัวสั่นเทาปากสั่นระริก “ข้าไม่เชื่อ พ่อเป็นคนดีพ่อต้องไม่ติดคุก พ่อของข้าไม่ได้ติดคุกฐานฆ่าคนตาย”

เจ้าหลอกทำตาปริบ ๆ พยักหน้าพยักตา ซึ่งก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันพยักทำไม “ข้าได้ยินเขาพูดยังไง ข้าก็บอกเอ็งยังงั้นแหละวะ ตะวัน ทางที่ดีเอ็งไปถามแม่เอ็งดูสิ แม่สายเท่านั้นแหละที่จะพูดความจริงกับเอ็งได้” เห็นเพื่อนหญิงนั่งนิ่ง เจ้าหลอกขำกร้อนตัวก็ถอดชั้นอีกเป็นเชิงขอความเห็นใจ

“ข้าไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ เอ็งอย่าโกรธข้าเลยวะ ตะวัน ทีหลังข้าไม่พูดเรื่องนี้อีกละ”

“ข้าไม่ยอมได้ยินข่าวถึงพ่อในทางไม่ดี พ่อของข้าต้องไม่เป็นยังงั้น หลอ” น้ำตาไหลพรากสะอึกสะอื้นอย่างน่าสงสาร “ข้าคิดถึงพ่อ คิดถึงพ่อเหลือเกิน พ่ออินตารักข้า พ่อดีต่อข้าทุกอย่าง แต่...แต่พ่อจากข้าไปตั้งสองปีแล้ว”

เมื่อเรื่องที่ตนแอบสอดรู้สอดเห็นรู้รู้มาเล่าให้เพื่อนหญิงฟังนั้นกลายเป็นเรื่องโศกถึงขนาดน้ำหูน้ำตาไหล เจ้าหลอและเจ้าแรมก็ซັกจะหน้าเสีย แต่ถึงกันอยู่ได้ครู่หนึ่ง ปากที่อยู่ไม่สุขของเจ้าหลอกก็เริ่มขึ้นอีก แต่คราวนี้เป็นการตัดบทเลยทีเดียว

“ข้าสองคนจะไปละ พรุ่งนี้แม่ให้ตั้งค์ ข้าจะมาซื้อขนมเลี้ยงเอ็งบ้าง เรื่องพ่อของเอ็งนะ ข้าขอรับรองว่าจะไม่พูดอีก ข้าไปนะ”

ตะวันพยักหน้าแทนคำตอบ เจ้าหลอจูดมือเจ้าแรมลุกขึ้นอย่างกระฉับ

กระเจงพากันก้าวเดินออกจากที่นั่น พอเจ้าหลอไปแล้ว เจ้าเอี้ยงก็ขยับลุกขึ้นบ้าง

“ไปกันเถอะ พี่ มานั่งร้องไห้ยังงี้ไม่ดีหรอก เรากลับกันดีกว่า เตี่ยว่า น้ำสายจะเป็นห่วง”

พูดยังไม่ทันจะขาดคำดี ร่างผอมบางของหญิงวัยกลางคนก็โผล่ออกมาจากเหลี่ยมโค้งมุมโบลด์ เจ้าเอี้ยงจอมทะเล้นหัวไว มองเห็นแม่สายเช่นนั้นก็หันกลับมาบอกลูกพี่ทันที

“พี่ตะวัน...น้ำสายมาแล้ว”

เด็กหญิงตะวันยกมือขึ้นปาดน้ำตา พยายามฝืนความรู้สึกที่มีอยู่

“ตะวัน มานั่งทำไมที่นี้ ยังไม่กลับเรืออีกหรือ ลูก แม่เที่ยวตามหา เสียแทบแย่” แม่สายส่งเสียงมาแต่ไกล เมื่อเห็นอาการนิ่งเฉยของลูก แลเห็นดวงหน้าที่หม่นหมองเหมือนเพิ่งร้องไห้มาหยก ๆ แม่สายก็ชักสงสัย

“ตะวัน นี่ตะวันของแม่ร้องไห้เรอะ”

ยังไม่ทันจะตอบจอมสดกก็ชิงขัดขึ้นเสียก่อน “พี่ตะวันไม่ได้เป็นอะไรหรอก น้ำ ชี้แกลบโรงสีมันปลิวเข้าตาพี่ตะวัน”

แม่สายหันกลับมามองหน้าเจ้าเอี้ยงเหมือนจะจับพิรุณในคำพูด เมื่อเห็นว่าแม่ชักจะไม่ค่อยเชื่อเช่นนั้น ตะวันก็เลยกลบเกลื่อนว่า “จริงอย่างเอี้ยงว่า ชี้แกลบมันปลิวเข้าตา”

“เอ...แต่เจ๊กที่ขายผักมันไปบอกแม่ มันอีกเรื่องหนึ่ง”

“เจ๊กขายผักมันไปบอกแม่ว่ายังไงจ๊ะ” ตะวันรีบซัก

“มันบอกว่า ตะวันกะเอี้ยงกำลังทะเลาะกับเจ้าหลอ เจ้าแรม ถึงขนาด ตีกันใหญ่ แม่ก็เลยรีบมาดู”

“ไม่จริงหรอก น้ำ” เจ้าเอี้ยงเสียงแข็ง

“ไม่จริงอะไรกัน ก็เมื่อตะกี้...น้ำยังเดินผ่านไ้อ์หลอกกับไ้อ์แรมอยู่นี่นา ถ้ามันไปไหนมา มันยังบอกว่ามานั่งคุยกับตะวัน แล้วจะไม่จริงได้ยังไง” แม่สายยืนย่นชนิดคาดคั้นเอาที่เดียวละ

เด็กทั้งสองมองหน้ากันเป็นเชิงถามว่าจะทำยังไง แต่แล้วเด็กฉลาดอย่างตะวันก็รีบพูดขึ้นว่า “ไม่จริงหรอก ก็เมื่อตะกี้เรายังคุยกันอยู่เลย เรื่อง

อะไรเราจะไปทะเลาะกัน หลอกกับแรมเขามาเล่าเรื่องยี่เกเมื่อคืนให้ตะวันฟังต่างหากล่ะ แล้วก็ออกท่าออกทางที่มันรบกันให้ดู เจ๊กชายฝักมันไม่รู้ก็เลยนึกว่าทะเลาะกัน มันเลยเอาไปบอกแม่ล่ะสิ”

“จริงจ๊ะ น้าสาย แหม...ยี่เกเมื่อคืนสนุกชะมัด” เจ้าเอี้ยงขยับเข้าไปนั่งแถมยังแหกปากร้องทำนองมโนราห์ เล่นเอาสายอดขำไม่ได้

“เอ้อ เอ็ง เขี้ย เอ็งเงย ปางองค์มุนี ฤาษีดาบส ปางองค์มุนี ฤาษีดาบส องค์พระนักพรต องค์พระสิทธิธา เอ็งเอ็งเขี้ยเอ็งเงย” เสียงของจอมแก่นทำให้ตะวันและแม่สายยิ้มออกมาได้

“เอาละ พอแล้ว พ่อเอี้ยง ที่ร้องนี่นะไม่ใช่ยี่เกหรอก มโนราห์ทะเลาะเล่า ไปกันเถอะ ลูก เย็นมากแล้ว” แม่สายพูดพร้อมกับจูงมือเด็กทั้งสองไปที่เรือ

เย็นมากแล้ว ตะวันยอแสงอยู่รำไร หมุ่นกาทากันบินกลับรัง แต่เรือกระแซงทั้งสองลำยังจอดสงบนิ่งไม่กลับบ้าน เพราะการขนถ่ายรำเทีวนี่ยังไม่เสร็จสิ้น เรือของสายจะต้องเข้าไปขนถ่ายรำในคลองบางหลวง เรือของพ่อเอี้ยงก็จะไปขนถ่ายรำที่เดียวกัน ข้าวหุงสุกแล้ว กับข้าวกับปลาก็ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตะวันยังไม่ยอมกิน คงนั่งนิ่งอยู่ทางท้ายเรือ ไม่ต้องบอกก็รู้ได้ว่าเธอกำลังคิดถึงพ่ออินตาของเธอ

“อ๊าบ” เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมกับเรือเอี้ยงไปแถบหนึ่ง เจ้าเอี้ยงเกาพุงยิกเดินท่องดิ่งเข้ามาหาตะวัน “แหม...มดกัดพุง”

ตะวันเห็นท่าทางของเจ้าเอี้ยงแล้วก็อดขำไม่ได้ “ชะ ๆ...จะไม่ให้กัดได้ยังไง กินเสียนพุงกางเขี้ยว”

“น้ำพริกอะห่อยชะมัดเลย” เอี้ยงพูดพลางซัดปาก “เสียดแต่เผ็ดไปนิด ปูเค็มก็ทีหนึ่ง แกงส้มก็ยอด เอี้ยงเลยกินเผื่อพุงนี่” เจ้าเอี้ยงว่า

“เอี้ยงพุดยังกะว่าพุงนี่จะไม่ได้กินข้าวยังงั้นแหละ”

“นั่นสินะ พุดอะไรก็ไม่รู้ เจ้าเอี้ยง” สายซึ่งนั่งฟังอยู่ในเรือเขยิบเข้ามา นั่งใกล้เจ้าเอี้ยง เจ้าเอี้ยงจอมชนทำหน้าที่ชิม ๆ ขอบกล แต่แม้จะเศร้ายังไงหน้าทีทะเล้นก็ไม่ทำให้โศกไปได้

“เอี้ยงจะเล่าให้ฟังก็ได้ แต่เป็นความลับนะ” เหลียวซ้ายและขวา เสียง

เวลาสูงกว่าเก้า

“เรือของเอี้ยงกับเรือของน้ำสายพุ่งไปไหนมาไหนด้วยกันก็จริง แต่น้ำสายกับพี่ตะวันคงไม่รู้หรือกว่า บางวันเอี้ยงก็ไม่ได้กินข้าว”

“อ้าว! ทำไมละ” สายชักอย่างสนใจ

เจ้าเอี้ยงนั่งเหยียดขาพิงข้างเรือ เล่าด้วยเสียงเบาเต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจว่า “ไฉนน้องลูกพ่อเลี้ยงสองคนนะสิ น้ำสาย มันกินจุ พาดเสียเห็นเต้ไปเลย เอี้ยงก็เลยปล่อยให้มันกินเพราะว่ารักมัน คิดว่าข้าวหมดก็หุงใหม่เอาได้ แต่พอข้าวหมด พ่อไม่ยอมให้หุงใหม่ พ่อบอกเปลือง ไข่เอี้ยงโตแล้วไม่ควรกินจุ เอี้ยงคิดๆ ไปก็แปลกใจไม่หาย ดูแต่หัวแต่ควาย เขาใช้งานแล้วเขาก็ให้กินหญ้า ก็เอี้ยงเป็นคนแท้ๆ ไม่ใช่วัวใช่ควาย ทำไมถูกจำกัดข้าว เอี้ยงรักน้องที่เกิดจากพ่อใหม่ แต่พ่อไม่รักเอี้ยงเหมือนเอี้ยงรักน้อง”

“โธ...พี่ไม่รู้เรื่องนี้เลย เอี้ยง”

“อย่ารู้เสียได้เป็นดี” เจ้าเอี้ยงว่า “รู้แล้วพี่ตะวันก็ต้องสงสารเอี้ยง บางวันกับข้าวอย่างหนึ่ง เนื้อเค็ม ปลาทุ ไฉนน้องพาดเสียเรียบ เอี้ยงยังเคยกินข้าวกับเกลือเลย”

การเล่าอย่างน่าเห็นใจของเอี้ยงนี้เอง ทำให้นางสายอดรันทดไม่ไหวต้องถามออกไปว่า “เออ...แล้วแม่ของเอี้ยงนะ เขาไม่พูดบ้างเลยเชียวหรอ”

เจ้าเอี้ยงเปลี่ยนท่าใหม่เป็นนั่งกอดเข่า สิ้นหน้าอย่างอ่อนนอกอ่อนใจบอกกับน้ำสายว่า “น้ำก็รู้นิสัยของแม่ดีแล้ว แม่ไม่มีปากสำหรับพูด ชื่นพูดอะไรเปรี้ยงเดียวหัวแม่ไปอยู่ที่ท้ายเรือ ขาแม่ไปอยู่ที่หัวเรือ บางครั้งแม่ไม่ค่อยพูดยังถูกบีบคอเกือบตาย เอี้ยงเข้าไปจะช่วย ถูกเตะตักน้ำทุกที” เจ้าเอี้ยงต้องหยุดการเล่าลงแต่เพียงนั้น เพราะเสียงเด็กเล็กๆ ร้องอย่างงอหายทีเดียว เจ้าเอี้ยงลูกล้อกลนขึ้นทันที

“ไฉ่แดงร้องแล้ว เอี้ยงไปละนะ น้องเอี้ยงมันจะหาพ่อเอี้ยงทุกคน เวลามันร้องทีไร แม่ปลอบมันก็ไม่ยอมนิ่ง พอมันเห็นหน้าเอี้ยง ไฉ่แดงเป็นหัวเราะทุกที เอี้ยงเกลียดพ่อ แต่รักไฉ่แดง ไฉนน้อง”

เจ้าเอี้ยงทำให้ตะวันเริ่มคิดอีกแล้ว เอี้ยงมีพ่อเลี้ยง เธอก็มีพ่อเลี้ยง ทำไมหนอ...แม่ของเด็กในโลกนี้จำเป็นจะต้องมีพ่อเลี้ยงทุกคนด้วยหรือ ฮี! ถ้าเราโตเท่าแม่ของเรา เราจะไม่หาพ่อเลี้ยงให้ลูก เพราะพ่อเลี้ยงทุกคนร้าย ชี้เมา

ไม่มีความหวังดีให้ลูกเลี้ยงเลย เธอคิดไปตามประสาเด็ก เมื่อคิดไปถึงพ่อเลี้ยง ทำให้คิดถึงพ่อจริง ๆ ขึ้นมาเสียอีกแล้วละสิ

พ่ออินตา! พ่ออินตาที่รักลูก เอาใจใส่ลูก ไม่ว่าจะเจ็บไข้หรือลูกร้องไห้ แต่พ่ออินตาไปไหนเสียแล้ว แม่ถึงพาพ่อคร้าวมายูอยู่ในเรือลำนี้แทน อยากจะถามแม่เหลือเกิน ถ้าถาม...แม่จะโกรธไหมหนอ แม่คงจะโกรธ แม่คงไม่ อยากให้เราถามถึงพ่ออินตาอีก เพราะถามที่ไร แม่เป็นบอกพ่อหายไปทุกที แม่คงไม่คิดถึง ไม่รักพ่ออินตาอีกต่อไป เพราะว่าแม่มีพ่อคร้าแทนพ่ออินตา มายูอยู่ในเรือได้สองปีแล้ว เจ้าหลอ เจ้าแรมมันล้อเราว่า 'ไอ้ลูกพ่อซี้คุก' มันยังอวดตัวว่าได้ข่าวว่าพ่อไปฆ่าคนตายถึงติดคุก ไม่จริงหรอก ตั้งแต่เราเห็นพ่อ มา พ่อไม่ใช่คนดุสักหน่อย พ่อไม่ใช่เหล่าซี้เมา ไม่เคยตีแม่เหมือนนายคร้า

เอ...แต่เจ้าหลอมันยังทำให้เราไปถามแม่ดู มันบอกว่าใคร ๆ เขาก็พูด กันทั้งนั้น หรือว่าเราจะถามดี ซื่อ...ไม่ถามน่า แต่ถ้าไม่ถามก็ไม่รู้ความจริง ไม่รู้ว่าพ่อหายไปไหน เอาซึ่งดีดีกว่า ถ้าหากแม่ถามว่าตะวันกลมใจ ไม่สบายใจ เรื่องอะไร เราจะถาม แม่คงไม่โกรธลูกง่าย ๆ หรือก ตะวันคิด...

ข้าวมือเย็นมือนี้นกินได้น้อยกว่าปกติ เมื่อก่อนพ่ออินตาของเราเคยมานั่ง ร่วมวงด้วย แต่เดี๋ยวนี้มีแต่แม่คนเดียว พ่อคร้าวคงจะจมอยู่กับขวดเหล้าโรง และกระดานหมากจุกเช่นเคย พ่ออินตาไปไหนนะ ทำไมถึงไม่รู้ว่าคุณคิดถึงพ่อ เด็กหญิงคิดอยู่ในใจซึ่งมีทั้งค่านและลั้งเลใจ

มืดแล้ว...เสียงระฆังที่โรงงานฝั่งโน้นบอกเวลาสองทุ่ม แม่สายกับ ตะวันเข้านอนตามปกติ แต่นายคร้าวยังไม่กลับมา มันเป็นกิจวัตรประจำวัน เสียแล้วที่นายคร้าวจะต้องกลับมาบ้านหรือมาที่เรือตึก ๆ ดื่น ๆ แม่สายยังนอน กระสับกระส่ายไม่หลับดี แต่แจะรู้บ้างไหมหนอ ว่าขณะนี้ลูกสาวที่ตนคิดว่า หลับแล้วนั้นยังนอนลืมตาแจ้วเต็มไปด้วยความคิดถึงพ่อ ยิ่งกว่านั้นยังมีหยาด น้ำใสไหลลงมาาบแก้ม จากดวงตางามบริสุทธิ์คู่นั้นอีกด้วย

‘ไอ้แรมมันว่าเราว่า เราไม่ใช่ลูกแม่ มันหาว่าเราวางตัวสูง พูทไธ ैया...หาเรื่องกันซัด ๆ’

เด็กหญิงตะวันหวนกลับไปคิดเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อตอนกลางวัน คำพูด ของเจ้าหลอยยังก้องอยู่ในหู ‘เอ็งมีพ่อเป็นคนซี้คุก พ่อของเอ็งติดคุกแปดปี ฐาน

ฆ่าคนตาย ยายสายแกปิดเอ็งไม่ให้รู้นะลิวะ เอ็งนะมีพ่อเป็นคนซี้คุก พ่อเอ็ง
ติดคุกมาได้สองปีแล้ว'

เจ้าหลอมันพูดทำไมนะ หรือมันจะแกล้งล้อเราเล่น เหมือนล้อว่าเรา
ไม่ใช่ลูกของพ่อของแม่ เป็นลูกขอมมาเลี้ยง ลูกที่โรงพยาบาลเขาลับเด็กผิด แต่
พ่ออินตาของเราหายไปตั้งสองปีแล้ว เท่ากับเวลาที่ไอ้หลอมันว่าพ่อดี หรือว่า
พ่อจะติดคุกจริง

ตะวันเสียววูบเข้าไปในใจ น้ำตาประดังออกมาอีก พยายามกลั้นไม่ให้
แม่ได้ยินเสียงสะอื้น

โอ้...พ่อจ๋า ทำไมไม่กลับมาหาตะวัน ตะวันอยากเห็นหน้าพ่อ อยาก
เห็นพ่อยิ้ม อยากเห็นพ่อคุยกับตะวัน พ่อทำไมไม่กลับมา ไอ้พวกนี้มันจะได้
เลิกล้อว่าตะวันมีพ่อเป็นคนซี้คุก พ่อจ๋า...พ่ออยู่ที่ไหน...

เสียงสะอื้นอย่างแผ่วเบาของลูกสาวทำให้แม่สายผงกหัวขึ้นทันที

“ตะวัน...ตะวันเป็นอะไรไป ลูก เอ๊ะ! ตะวันของแม่ร้องไห้”

สายเอ๋อมมือไปจับหน้าลูกสาวให้หันมาอย่างปราณี “ตะวันเป็นอะไรไป
ทำไมไม่บอกแม่”

ยิ่งเห็นความปราณีของแม่ที่รักตั้งแต่จำความได้ เด็กขาดพ่อก็ปล่อย
ออกมาเสียใหลใหญ่ ซุกหน้าเข้าซบกับอกแม่สะอื้นไม่ยอมพูดไม่ยอมจา สาย
กอดลูกอย่างไม่รู้ถึงต้นสายปลายเหตุ ถามด้วยความปราณีอีกว่า “ตะวันเป็น
อะไร ตะวันคิดอะไรทำไมไม่บอกแม่” เขยคางลูกสาวขึ้น เด็กหญิงเงยหน้าขึ้น
มามองดูแม่น้ำตาไหลพราก

“แม่จ๋า แม่คิดถึงพ่ออินตามั้ยจ๊ะ ตะวันคิดถึงพ่อจ๊ะ”

“พ่อดินตา” สายพึมพำออกมาเกือบไม่ได้ยินเสียง

“แม่คงไม่คิดถึงพ่ออินตาเท่ากับตะวันคิดถึงหรอกจ๊ะ”

“โอ้! รู้ได้ยังไงกัน ลูก ทำไมแม่จะไม่คิดถึง” สายพูดพร้อมกับยกมือ
ลูบหัวอย่างเอ็นดู เสียงลูกสาวยังตัดพ้อต่อไปอีกว่า

“แม่จะต้องคิดถึงพ่อทำไมกัน ในเมื่อแม่ยังมีพ่อคร้าวอยู่ทั้งคน แม่จะ
ต้องคิดถึงพ่อทำไมกัน ในเมื่อแม่ย่านางของเรือลำนี้แบกพ่อคร้าวมาสองปีแล้ว
แม่ไม่คิดถึงพ่อหรอก ตะวันรู้ ตะวันเข้าใจ”

คำพูดประโยคนี้นี้เองที่ทำให้แม่สายถึงกับนิ่งอึ้งไป จริงสิ แม่ย่านาง

ของกระแจะลำนี้ได้แบกพ่อคร้ามาสองปีแล้ว และจะยังต้องแบกต่อไปอีก... สายกอดลูกแน่น น้ำตาคลอ พยายามสะกดกลั้นใจแต่น้ำเสียงนั้นก็ยังไม่วาย ลั่นเครือ

“ตะวัน...แม่ผิดทั้งนั้น อย่าไปพูดถึงเรื่องนี้อีกเลยจ๊ะ นอนเสียเถอะนะ ลูกนะ”

แทนที่เด็กหญิงจะล้มตัวลงนอนอย่างว่าง่ายเหมือนเช่นเคย กลับลุกขึ้นนั่งจ้องหน่านางสายเหมือนต้องการจะตัดสินใจถามอะไรสักอย่างหนึ่ง

“ลูกมีอะไรอีกจ๊ะ บอกแม่สิว่าทำไมถึงยังไม่นอน”

อย่างไม่ต้องตัดสินใจรั้งรอต่อไปให้ยาวนานอีกแล้ว ตะวันโผล่งอกออกไปว่า “พ่ออินตาติดคุกหรือจ๊ะ แม่”

สายนิ่งอึ้งด้วยนึกไม่ถึงว่าจะได้ยินคำถามประโยคนี้มาจากลูก แต่แล้วก็พยายามสงบใจ เพราะเห็นตะวันยังนั่งจ้องหน้า กลัวว่าลูกจะจับกิริยาพิรุธของตนได้

“ไปรู้มาจากไหน” ถามเสียงหนัก ๆ

“เจ้าหลอมันบอกจ๊ะ แม่ มันล้อตะวันว่า ไล่ลูกพ่อซี้คุก ตะวันก็เถียงมันว่า พ่อไม่ได้ติดคุก พ่อหายไปเฉย ๆ มันก็ยืนยันว่า ที่หายไปนั่นแหละไปติดคุก พ่อต้องไปติดคุกถึงแปดปี โทษฐานฆ่าคนตาย”

“ปากชั่วจริงไอ้เด็กพวกนี้” แม่สายชักเดือด

“แม่จ๋า ถึงยังไงตะวันก็ไม่เชื่อว่าพ่อฆ่าคนตายและติดคุก แม่บอกตะวันสิจ๊ะว่าพ่อไปไหน แม่บอกตะวันสิจ๊ะว่าพ่อไม่ได้ติดคุก ตะวันอยากได้ยินจากปากแม่ ถึงแม้ว่าจริง ตะวันก็อยากจะฟัง” น้ำเสียงนั้นวิงวอนอย่างน่าสงสารยิ่ง มันทำให้น้ำตาของแม่สายที่พยายามจะไม่ให้มันไหลต้องไหลรินออกมา สายยกมือข้างหนึ่งขึ้นปาดน้ำตา น้ำเสียงที่พูดออกมานั้นลั่นเครือ

“พ่ออินตาของลูกไม่ได้ติดคุกหรอกจ๊ะ แล้วก็ไม่ได้ฆ่าคนด้วย แต่พ่อของลูกสูญหายไปต่างหากล่ะ”

ใบหน้าหม่นหมองของเด็กหญิงเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว รอยยิ้มฝุดขึ้นบนพวงแก้ม ดวงตาเป็นประกายแจ่มใสเห็นได้ชัด

“พ่อไม่ได้ติดคุก พ่อไม่ได้ฆ่าคนตาย” น้ำเสียงแจ่มใสว่าเรียงเปลี่ยนเป็นคนละคน

“พ่อของตะวันเป็นคนดี ไข่ม้อยี่จะ”

“จ๊ะ พ่อของลูกเป็นคนดี นอนเสียนะลูกนะ อย่าไปเชื่อไอ้พวกนั้นเลย เชื่อแม่ดีกว่า ตะวันรักแม่ก็ต้องเชื่อแม่สิ ลูก”

“จ๊ะ ตะวันรักแม่ที่สุดในโลกเลยจ๊ะ แม่กอดตะวันแน่น ๆ สิจ๊ะ”

แม่สายก้มลงจูบแก้มลูกสาวอย่างเอ็นดูในความช่างประจบพร้อมกับปลอบต่อไปว่า “เลิกคิดนะลูกนะ นอนดีกว่า เชื่อแม่เถอะ อีกไม่นานพ่ออินตาจะต้องกลับมา กลับมาหาลูก”

“จ๊ะ แม่จ๋า ตะวันจะไม่คิดอีกแล้ว ตะวันจะนอนละจ๊ะ”

ดึกสงัด...หลายชีวิตกำลังสงบนิ่งหลับสบาย ลูกสาวช่างซักถามช่างพูดของแม่สายหลับสนิทไปแล้ว... แต่แม่สายนอนกระสับกระส่ายไม่อาจจะหลับลงได้เลย คำถามของลูก คำต่อว่าของลูกเหมือนมีดที่มารีดหัวใจที่เป็นแผลอยู่แล้วนั้นซ้ำลงไปอีก ลูกคิดอย่างไรจึงถามออกมาเช่นนั้น เราจะโกหกลูกไปได้สักก็มีมือเขี้ยว แม่สายเฝ้าคิด...เคราะห์กรรมเท่านั้นที่ทำให้นางกับอินตาต้องพรากจากกัน และเคราะห์กรรมอีกเหมือนกันที่ดลให้สายได้พบกับคร้าว เพราะผู้หญิงตัวคนเดียวกับลูกเล็ก ๆ คนหนึ่งก็เปรียบเสมือนเรือที่ปราศจากหางเสือ พอไม่มีอินตา...สายก็หวังที่จะยึดเอาคร้าวเป็นหางเสือเรือแทน แต่กลับผิดถนัด เพราะแทนที่สายกับตะวันจะพึ่งคร้าวได้ คร้าวนั้นแหละที่เป็นตัวเกาะ คอยรูดเงินทองจากสายเอาไปสู่งเหล้าและหมุ่หนักพินัน ยิ่งเห็นความเลวของคร้าวมากเท่าไร ก็ยิ่งเห็นความดีของอินตามากเท่านั้น คืนนี้ฟ้ามีดครึ้ม ฝนกำลังจะตกหนัก ทุกสิ่งทุกอย่างดูช่างคล้ายกับคืนเมื่อสองปีที่ผ่านมาแล้ว แม่สายยังจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ดี ก่อนที่นางจะต้องจากอินตา และอินตาจะต้องจากลูกตะวันของเขา อินตาพบสายครั้งสุดท้ายบนเรือกระแซงลำนี้...

เขาพรวดลงมาที่เรือในขณะที่ร่างอันบึกบึนของเขาเต็มไปด้วยเม็ดฝน และยังไปกว่านั้นสิ่งที่ทำให้สายใจหายวาบก็คือเลือดที่ไหลโขกชุ่มออกมาทางช่วงไหล่ของเขา ถึงแม้ว่าเขาจะไม่แสดงกิริยาเจ็บปวดใด ๆ ก็ตาม แต่สายก็สามารถมองเห็นอาการรื้อร่นของอินตาได้ชัด

“สาย” เสียงแรกที่เขาร้องออกมา

“พี่อินตา” สายถลตาเข้าไปหา “นั่นพี่ไปทำอะไรมา พี่ถูกแทงมาอะ”

น้ำเสียงของอินตาร้อนรนเหลือเกินในขณะที่พูดว่า “ไม่เป็นไรหรอก สายที่ถูกแทงที่ไหล่ ลูกตะวันหลับแล้วละอะ”

“ลูกไม่อยู่” สายเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอันสั้นระริก “ตะวันมันขอไปดูลิเกที่วัดกับเจ้าเอี้ยง โอ้! พี่ เลือดออกใหญ่แล้ว”

“ช่างหัวมัน ให้มันออกแล้วมันจะไม่ออกต่อไป” เสียงนั้นเต็มไปด้วยความเคียดแค้น ดวงตามีแววโรจน์ของความเจ็บช้ำน้ำใจ

“เลือดของคนชื่อ...คนโง่...สายส่งผ้าเช็ดหน้าผืนเก่า ๆ โน่นให้ทีลี เลือดมันออกเหลือเกิน พี่จะเอามารัดแผล”

สายรีบฉวยผ้าขนหนูขนาดเล็กผืนนั้นส่งให้อินตา แต่พอซบเลือดเห็นบาดแผลเข้าเท่านั้นสายถึงกับร้องด้วยความวิตก “แผลลึกมาก เรารีบไปโรงพยาบาลกันเถอะ พี่”

“แต่เวลานี้พี่อยากอยู่กับสายมากกว่าเทวดาหน้าไหนทั้งนั้น สาย...เรื่อบรรทุกรำเต็มแล้วใช่ไหม”

“จะ เพียบเลย น้ำตึกราบเรือพอดี ฉันบอกเรือโยงของพ่อแม่นให้เขามาโยงตอนหกโมงเช้า เพราะเราจะต้องถึงสิงห์บุรีก่อนมืด”

“รำที่ยวนี่จะอยู่ในความดูแลของสายจนกว่าจะถึงสิงห์บุรี” สายขยับจะถาม แต่อินตาก็พูดต่อไปว่า “รำที่ยวนี่ต่อไป เอ็งจะต่อนั้นที่จะต้องทำหน้าที่แทนพี่ เอ็งจะต้องถือพังงาเรือที่เราอยู่ร่วมกันมานาน”

“พี่อินตา” เสียงของสายเริ่มสั้น “ทำไมพี่พูดยั้งี้”

“พี่เป็นผู้ร้ายฆ่าคน พี่ฆ่ามันมาเดี๋ยวนี้เอง”

“พี่อินตา!” เสียงของสายดังจนเกือบจะตะโกน จับแขนอินตาเข่าอย่างไม่มั่นใจ “ฉันไม่อยากจะ พี่ไม่เคยทำร้ายใคร พี่...”

“แต่พี่ฆ่ามันมาแล้ว” เขาพูดเสียงหนัก ลืมความเจ็บปวดโดยสิ้นเชิง “ฆ่ามันมาเดี๋ยวนี้เอง ถ้าพี่ไม่ฆ่ามัน มันก็ฆ่าพี่และสายกับลูก”

“โอ้! พี่ไปฆ่าใครมา” ถามอย่างร้อนรน อินตาขบครามแน่นจนขึ้นเป็นสีนูน

“เจ้าผันลูกกำนัน”

“เจ้าผัน!” แม้สายอุทานออกมาอย่างตกใจ แต่น้ำเสียงของอินตาคงเหมือนเดิม เขาเล่าต่อไปว่า “เรือกระแชงของเราลำนี้นำไว้กับเจ้าผันสอง

พันบาท เอ็งก็รู้ใช่ไหม สาย”

“จ๊ะ” สายพยักหน้ารับ

อินตาทามต่อไปอีก “เอ็งรู้ไหม...เราบรรทุกร้าที่วันนี้เราจะได้อีกสองพันห้าร้อยบาท”

“จ๊ะ แล้วไงล่ะ พี่ ฉันใจร้อนเหลือเกิน ทำไมพี่ไปฆ่าเจ้าฉัน”

“พอเรือเรากลับไปชนถ่ายเที่ยวใหม่ พี่ก็เอาเงินให้มันทั้งต้นทั้งดอกสองพันห้าร้อย...เที่ยวก่อนพี่ให้มันแต่เงิน สัญญาไม่ได้เอาคืนเพราะเจ้าฉันมันบอกว่าไปสัญญาพ่อมันเก็บไว้ พี่หลงเชื่อคิดว่าคนชอบๆ กันคงไม่ทำ เอ็งนี่ก็อกมัย สาย ว่าวันนั้นพอเรือเทียบท่า พี่ตามเจ้าฉันมันขึ้นบกทำไม”

“พี่จะมาขอสัญญาเงินกู้คืน” สายรีบตอบ

“ใช่! แต่พี่เชื่อ ใจ ดันไปทำสัญญาไว้ฉบับเดียว”

“แล้วเขาไม่ยอมคืนสัญญาหรือจ๊ะ” สายถามอย่างร้อนรน

อินตาส่งต่อไป น้ำเสียงเครียดกว่าเดิม “มันคืนเหมือนกัน แต่เจ้าฉันมันเล่นไม่ซื่อ เอาสัญญาฉบับใหม่มาคืน ลายมือก็ลายมือใครไม่รู้”

“แล้วพี่ว่าไงจ๊ะ” ชักเพราะอยากรู้เร็ว ๆ

“พี่ไม่ยอมรับ เจ้าฉันเจตนาโกงบเราชัด ๆ พี่เห็นลายมือของพี่คลับคล้ายคลับคลาอยู่ในตู้เอกสารที่เปิด พี่เลยวิ่งไปหยิบสัญญาตัวจริงออกมา เป็นลายมือพี่จริง ๆ พี่เลยเอาสัญญาฉบับนั้นจ่อเข้ากับตะเกียง ตั้งใจจะเผาให้สิ้นซากไปเสีย แต่เจ้าฉันมันเข้ามาข้างหลังจะแทงพี่ด้วยมีดปาดตาล”

“ตาย!” สายอุทานออกมาอีก หน้าซีดอยู่แล้วเริ่มเสียวลงไปอีก ปากคอสั่นเมื่อพูดว่า “พอมันจะแทงพี่ พี่ก็เลยแทงมัน”

อินตาค้นกลับมาจ้องหน้าเมียรัก “ใช่!” สิ้นแต่หมายถึงรับสารภาพโดยคุณผี เขากล่าวต่อไปด้วยเสียงเรียบ แต่ฟังดูรู้ว่าผู้พูดได้พยายามข่มใจอย่างถึงที่สุดแล้ว

“พี่ไม่ใช่พระอิฐพระปูนจะได้ไม่โมโห มันจะโกงบเราแล้วยังลอบกัด ถ้าพี่ไม่ได้สัญญาฉบับนั้น กระแฆงลำนี้ก็ต้องตกเป็นของมัน สายและลูกก็จะพากันอดตาย ตอนนั้นพี่กำลังหน้ามืด หันหลังกลับมาเลยฟันมันเสียไม่ยั้ง ไม่รู้ก็แผลมันตายคาบ้านพ่อกำนัน พ่อของมันมาเห็นเข้า พี่เลยโดดหนีมาทางหน้าต่าง ได้ยินเสียงกำนันเคาะเกราะไล่หลังมา เดี่ยวมันจะแหกกันมานี่”

สายตัวสั้นเทาด้วยความกลัว น้ำเสียงสั้นถามว่า “เรา...เราจะทำยังไง ดี หนี่...หนี่กันเถอะ พี่”

มือมีดฆ่าคนตายมาหยก ๆ แค้นหัวเราะ “โยงเรือหนีเรือะ อย่าดีกว่า สาย ถึงหนี่ก็หนี่ไม่พ้น จะเอาเรือยนต์ที่ไหนมาโยงเรือเรา” เสียงของอินตาเบาลง หน้าของเขาหมองคล้ำจนเห็นได้ชัด

“สาย...พี่จะยอมรับผิด รับสารภาพทุกอย่าง พี่จะมอบตัวกับตำรวจ พี่จะรีบหนีไปอำเภอด่วนเร็วที่สุด ถ้าอยู่นี่มันตามมาพบมันต้องยิงทิ้งแน่” พอพูดจบเขายับจะลุกขึ้น แต่สายโผล่เข้ากอดอินตาไว้แน่น ร้องไห้สะอึกสะอื้น ปานจะขาดใจ

“พี่ หมาย...หมายหมายความว่าเราจะต้องจากกันหรือนี้”

เขาโอบคอเมียรักไว้แน่นผืนใจปลอบว่า “อย่าเสียใจเลย สาย พี่จะยอมรับกรรม อย่างมากเราคงจากกันเพียงสิบปี หรืออาจจะมากกว่านั้น” ดวงตาที่แข็งกร้าวกลับอ่อนลง มีอาการซีมเศร้าจนเห็นได้ชัด

“เอ้อ...ถ้าตะวันมันมาก็อย่าให้มันรู้ว่าพ่อของมันติดคุกตะราง ลูกของเรามันเป็นผู้หญิง มันจะอายุเขา รับปากสิว่าจะทำตาม”

“จะ พี่” เสียงนั้นแผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน ภายในเรือเต็มไปด้วยความเงียบ จะมีก็แต่เสียงสะอื้นร่ำไห้ของสายเท่านั้น เสียงอินตาพูดต่อไปว่า

“อีกอย่างหนึ่ง สายเอ๊ย...เรือกระแซงทุกลำย่อมมีหางเสือ ถ้าปราศจาก พี่เสียคนหนึ่ง มันก็เหมือนแจวที่ปราศจากหลัก สาย...ถ้าหากมีใครเขามา ขอบเอ็งหรือเขารักจริง ไม่รังเกียจลูกเราแล้วละก็ ให้ถือพังงาเรือเป็นหางเสือ แทนข้าเถอะ”

ยังไม่ทันที่อินตาจะพูดอะไรต่อไป ก็มีแสงไฟฉายหลายดวงฉายกราดมาพร้อมกันนั้นก็มียิงตะโกนของกำนันพ่อเจ้าแผ่นดินดังมาแต่ไกล

“ไอ้อินตา ข้าเห็นเอ็งแล้ว ยอมให้จับเสียดี ๆ เอ็งฆ่าลูกกำนัน อย่าหนีไว้อย...ยอมให้จับเสียดี ๆ”

อินตาลุกขึ้นอย่างร้อนรน “พี่จะหนีไปอำเภอด่วน อย่าลืมพี่ที่สั่งนะ...ลาก่อนสาย” ขาดคำอินตาก็เผ่นพรวดออกจากเรือ กระโดดน้ำตูมหายไปในความมืด เสียงของกำนันยังตะโกนก้องทำให้สายใจเต้นระรัว

“เฮ้ย! ไอ้อินตา เอ็งอย่าหนีนะ หนี่จับตายไว้อย”

เสียงปืนแผดกั้ววานขึ้น ๒-๓ นัดติดๆ กัน สายใจหายวาบ นึก
ภาวนาขอให้ผู้รักของนางหนีรอดพ้นไปได้ทีเถอะ ฝ่ายติดตามยังรุกไล่ด้วย
กระสุนปืน จนกระทั่งพ้นบริเวณเรือออกไป

วันรุ่งขึ้นนั่นเอง...สายจึงรู้ว่าอินตาสามารถหนีไปถึงอำเภอก็ได้ เขาเข้า
มอบตัว เล่าเรื่องที่ถูกลักหลังให้เจ้าหน้าที่ฟัง ดังนั้น อินตาจึงถูกศาลลด
หย่อนผ่อนโทษลงมาเป็นจำคุก ๘ ปี และนี่อินตาก็ได้ใช้กรรมในตารางมา
๒ ปีแล้ว มีอยู่ครั้งเดียวที่สายไปเยี่ยม แล้วก็ถูกขอร้องจากอินตาห้ามไม่ให้ไป
อีกเพราะเกรงลูกสาวจะรู้ จนกระทั่งสายได้มาพบคร้าว

เสียงโอดลงเรือโครม เรือกระแซงทั้งลำไหวยวบ ปลุกสายให้
ตื่นจากภวังค์ ร่างกำยำเดินเปะปะไม่ตรงทางก้าวเข้ามาในเรือ

“สายไวย์...” น้ำเสียงบอกว่าแก่ดีกรีเต็มที “อ้าว...ยังไม่นอนอีกเรอะ
นั่งทำอะไรอยู่ เอ...เอ็งร้องไห้หว่า”

“ช่างฉันเถอะ” นางสายเมินหน้าไปทางหนึ่ง “แกเลิกจับผิดฉันเสียทีนะ
คร้าว แกคิดแต่หาเรื่องร้อนใจแล้วก็เคี้ยวเข็ญฉันเท่านั้นแหละ”

เสียงหัวเราะเย้ยหยันดังมาจากคร้าว “อย่าพูดเลยวะ สาย ข้ารู้นะ ข้า
ไม่อยู่ที่ไรเอ็งคิดถึงไอ้อินตาผู้ชู้คุกของเอ็งทุกที”

“ก็เขาเป็นคนดี เขาไม่เกรเหมือนแกนี่ คร้าว” สายซัดเดียด

“เออ...ระวังปากให้ดี ถ้าไม่อยากถูกตบอย่าพูดยั้งอีก” พูดอย่างวาง
อำนาจ แต่สายหากกลัวไม่ เอ็ดตะโรเสียงแข็งเข้าไป

“มาสิ มาตบ ฉันไม่กลัวแกแล้ว คร้าว”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายหนึ่งเสียงแข็ง ฝ่ายถึงสุรา ๒๘ ดิกรีกี่ซึกจะอ่อนลง “พูด
กันดี ๆ ดีกว่า ข้ามีเรื่องจะพูดกับเอ็ง...สาย”

“มีอะไรก็พูดไปสิ” สายยังไม่หายโกรธ นายคร้าวนั่งขัดสมาธิท่าสบาย
เหลือบมองดูไปที่มุ้งลูกเลี้ยงก่อนจะถามว่า “ตะวันหลับหรือยัง”

“หลับแล้ว” สายตอบห้วน

“ตะวันปีนี้อายุสิบสองแล้ว ข้ารู้สึกว่าร่างมันอวบแล้วก็สาวเร็วกว่าเด็กอื่น
ผิวของมันก็ผิเด็ง ผิดไอ้อินตา” คร้าวเปรย

สายสวนถามไปทันควัน “ทำไมล่ะ”

นายคร้าวทำเป็นใจเย็นกล่าวด้วยเสียงเนิบ ๆ ว่า “สาย...เอ็งฟังข้าให้ดีนะ พุดเพราะหวังดีกับตัวเอ็ง แล้วก็ลูกเอ็งด้วย ข้ามีเพื่อนคนหนึ่ง เขาอยากได้เด็กผู้หญิงไปเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม ฐานะเขาดี ข้าก็เลยเห็นว่าตะวันมันก็...”

“พอ...พอแล้ว” สายตัดบท “นี่ คร้าว...แกอย่าพุดดีกว่า แกอย่ามาพราวตะวันไปจากฉันเลย ไม่สำเร็จหรอก”

คำพุดของสายแทนที่จะทำให้คร้าวเดือดดาลกลับหัวเราะออกมาอย่างเย้ยหยัน พร้อมกับบอกว่า “มีเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง อยากรู้อะไรล่ะ”

“เรื่องอะไร” ถามเสียงกระซก

“ก็เรื่องอินตาผัวเอ็งนะสิ สะ ๆ เพื่อนข้าที่พันโทมาจากคุก เจอกันเมื่อกี่มันเล่าให้ฟังว่า ไ้อินตาผัวเก่าเอ็ง ถูกคู่อริแทงตายในคุกเสียแล้ว”

สายเบิกตาโพล่ง จ้องหน้าคร้าวอย่างจะคาดคั้นว่าเรื่องที่พุดนั้นเป็นเรื่องจริงหรือโกหก แต่ยังไม่ทันที่สายจะพุดอะไร เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

“พ่อคร้าว...ฟังกลับหรือจ๊ะ” ตะวันพุดพร้อมกับเปิดมุ้งออกมานั่งร่วมวงชุมนุมด้วย แม่สายหน้าเสียดด้วยเกรงว่าที่คร้าวพุดถึงอินตาเมื่อครู่ตะวันจะได้ยิน ส่วนนายคร้าวเห็นว่าลูกเลี้ยงลมดีเป็นพิเศษก็เลยถามแก้เกี้ยว

“ยังไม่นอนอีกหรือ ตะวัน”

“นอนไม่หลับ พ่อคร้าว”

“ถ้าจันเจ้าคงได้ยิน”

“ก็บอกแล้วว่านอนไม่หลับ” ตะวันเอ็ดอะไรทั้ง ๆ ที่นายคร้าวยังไม่ได้พุดว่าได้ยินเรื่องอะไร นายคร้าวจึงเปลี่ยนมาเป็นอบรมสั่งสอนลูกทันที

“ทำไมวะ เอ็งจะเรียกพ่อก็เรียกสิ ทำไมจะต้องเรียกพ่อคร้าว ๆ ทำเหมือนเอ็งเป็นผู้ใหญ่กว่ายังงั้นแหละ”

“ก็ไม่ใช่พ่อจัน และอีกอย่าง ใจมันก็ไม่นับถือ” ตอบเรื่อย ๆ อย่างไม่กลัว เล่นเอาฝ่ายถามแต่แรกนี่ไป “วันนี้กินเหล้ามาสิ”

“เออ...กิน แต่นิดเดียว”

ตะวันค่อนก่อนจะพุด “พ่อคร้าวเป็นคนดีก็ได้ แต่ไม่ยอมเป็น ได้เงินจากแม่ก็เอาไปหย่อนขวดหมด เวลาเมาก็ด่าแม่ จนพวกชาวเรือเขาว่าพ่อคร้าวกันว่าเกาะแม่กิน เอาแต่เมาหัวราติน ได้ยินบ้างหรือเปล่า”

นายคร้าวจุกก็ขึ้นจับปล้น ยกมือขึ้นชี้หน้า ปากก็เอ็ดอะไรด้วยโทสะ

“แล้วกันไว้อย... ตะวัน มันซักจะมากไปแล้ว เอ็งนี่ไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่”
“อ้อ! ถ้าฉันเด็กก็นอนให้ผู้ใหญ่กระต๊อบเสียแล้วกัน” เสียงตะวันแปร๋นขึ้นมา เล่นเอานายคร้าวหันกลับไปเล่นงานสาย

“สาย...เอ็งได้ยินมันพูดหรือเปล่า เดี่ยวข้าโมโหขึ้นมาบ้างละก็”
ตะวันเถียงไม่ลดละ “ผู้ใหญ่ละยังงี้ทุกคน พอไม่มีทางชนะเด็กได้ก็โมโหเข้าไว้”

สายเกรงว่าเรื่องมันจะไปกันใหญ่ก็เข้าไปห้ามลูกไม่ให้ต่อปากต่อคำกับคร้าว แต่เด็กหญิงหากลัวไม่ พูดออกมาอย่างฉะฉาน

“สงบมาสองปีแล้ว เอาเถอะ แม่ไม่ต้องห่วงตะวันจะได้ยินเรื่องแม่พูดกับพ่อคร้าวกันหรอก ถึงได้ยินจะคิดเสียว่าไม่ได้ยิน” น้ำเสียงเครือลงไปอีกเมื่อพูดว่า “ถึงเป็นจริงก็จะคิดเสียว่าไม่จริง เพราะพ่อคร้าวไม่มีความบริสุทธิ์ใจ ใครจะเชื่อ”

“ก็ช่างหัวเอ็งปะไรละ เอ็งจะเชื่อหรือไม่เชื่อ พ่อเอ็งก็ตายโหงอยู่ในคุกไปแล้ว” คร้าวโพล่งออกมาอย่างลมเสีย

สายถึงกับตกใจอุทานออกมาว่า “คร้าว...โอ้!”

แต่เสียงแจ้ว ๆ ของเด็กหญิงยังคงดังจืด ๆ ต่อไปอีก

“ถ้าพ่อคร้าวขึ้นพูดว่าพ่อตายโหงอีกครั้งเดียว พ่อคร้าวจะต้องเป็นอย่างเจ้าหลอ”

“ทำไมวะ เจ้าหลอทำไม”

“ไอ้หลอมันพูดไม่ดี มันพูดว่าพ่อติดคุก มันยังเจอพายุที่แข็ง ถ้าพ่อคร้าวอยากขายหน้าให้ลูกติดเมียดำ ให้ลูกเลี้ยงสู้เอา ก็ลองดู ฉันไม่เกรงใจพ่อคร้าวแล้ว เพราะพ่อคร้าวไม่เกรงใจพ่อฉัน”

คำพูดตลอดจนกิริยาท่าทางเอาจริงของตะวัน ทำให้นายคร้าวเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโมโห ปรี่เข้าไปหมายจะตบสักฉาดสองฉาด แต่สายกั้นเอาไว้ ผลักคร้าวไปทางหนึ่ง กอดลูกน้อยไว้แน่น

“อะไรกัน จะมาหาเรื่องอะไรกับเด็ก ตะวันก็เหมือนกัน แม่ขอร้อง”

“ปะ ถ้าฉันผู้ใหญ่ก็นอนให้เด็กกระต๊อบเสียเป็นโง่” คร้าวพละมต่อไป และคงจะเกิดเรื่องต่อไปอีก ถ้าไม่มีเสียงของเจ้าเอี้ยงตะโกนมาจากเรือของมันว่า

“พี่ตะวัน เอ็งอยู่หัวเรือนี้ ถ้าหนวกหูลุงคร้าวขี้เมาละก็ ก็โดดมานอนกับเอ็งดีกว่า”

“เสือก” คร้าวร้องออกมา แต่จอมเสือกของคร้าวยังแสดต่อไป

“เมาก็นอนเสียเถอะน่า...ลุง เอ้า...เอ้า ลุงคร้าว ตรงนั้นนะแม่ย่านางเรือนะ ไหงจะปล่อยก๊อกน้ำเอาตรงนั้นล่ะ”

คนที่กำลังนั่งยองๆ โมโหเต็มแก่ ตะโกนไปสุดเสียงว่า “ไอ้บ้าเอ็ง”

เหตุการณ์ทั้งหลายสงบไปได้อีกครั้งหนึ่ง นายคร้าวกับตะวันมักจะมีปากมีเสียงกันเสมอ แต่จนแล้วจนรอดคร้าวก็ไม่กล้าลงไม้ลงมือตะวันสักครั้งเดียว ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะความเกรงใจนางสาย แต่คิดว่าเป็นเพราะเกรงๆ ลูกเลี้ยงมากกว่า ไม่ใช่จะสู้เด็กตัวกะเปี้ยกเล็กไม่ได้ แต่ถ้าทำอะไรไปตะวันคงสู้ และเขาก็คงบันดาลโทสะทำเกินขนาด ในที่สุดเรื่องไม่พันตำราจเป็นแน่แท้ คร้าวคิดอย่างนี้ต่างหาก